3. Ἡ διατύπωση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ἀποκλείει οἱαδήποτε ἑρμηνεία σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό Συμβούλιο δέν ὑποχρεοῦται νά προσαρμόζει τούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν, ὕστερα ἀπό κάθε αἰσθητή μεταβολή στό κόστος ζωῆς. Ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Συμβουλίου ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ συνίσταται στό νά διαπιστώνει κατά πόσο ὑπάρχει ἤ ὄχι αἰσθητή ἄνοδος τοῦ κόστους ζωῆς καί σέ περίπτωση θετικῆς διαπιστώσεως νά πράττει ἀναλόγως. Κάθε ἄλλη ἑρμηνεία ἀντιβαίνει στόν σκοπό τῆς ἐν λόγω διατάξεως, ὁ ὁποῖος ἔγκειται στό νά ἐξασφαλίζεται σέ ὅλους τούς ὑπαλλήλους ἡ ἴδια ἀγοραστική δύναμη, ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετοῦν.

Στίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 532, 534, 567, 600, 618 καί 660/79,

1) Jan Amesz, κατοίκου Cocquio (Varese), Ἰταλίας, via Carnisio 28,

2) Rolf Bauch, κατοίκου Angera (Varese), Ἰταλίας, via Matteotti 13,

3) Jakob Flamm, κατοίκου Ranco (Varese), Ἰταλίας, via Grazia Deledda,

4) Hans Hoffmann, κατοίκου Taino (Varese), Ἰταλίας, via Cervino 2,

5) Helmut Knoeppel, κατοίκου Cadrezzate (Varese), Ἰταλίας, via Matteotti 116,

6) Henricus Nijman, κατοίκου Varese, Ἰταλίας, via Corridoni 55,

ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τούς B. Potthast καί H. J. Rüber, δικηγόρους Κολωνίας, ἐπικουρουμένους ἀπό τόν E. Steindorff, καθηγητή τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν V. Biel, δικηγόρο, 18a, rue des Glacis,

προσφεύγοντες,

κατά

Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν J. Pipkorn, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν O. Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τά αἰτήματα πού διατυπώνονται στά δικόγραφα τῶν προσφυγῶν,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. O' Keeffe, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, τά αἰτήματα καί τά ἐπιχειρήματα πού οἱ διάδικοι ἀνέπτυξαν κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

1. Νομοθετικό πλαίσιο

Ἡ παροῦσα ὑπόθεση ἐντάσσεται στό ἀκόλουθο νομοθετικό πλαίσιο:

α) Τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὅπως ἴσχυε μέχρι τήν 31η Μαρτίου 1979, ὥριζε:

«Οἱ ἀποδοχές τοῦ ὑπαλλήλου ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα. Καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του. Οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διάφορο τοῦ βελγικοῦ φράγκου ὑπολογίζονται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού γίνονται δεκτές ἀπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο, οἱ ὁποῖες ἴσχυαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1965.»

Βάσει αὐτῶν τῶν ἰσοτιμιῶν ὑπῆρχε, μεταξύ ἄλλων, ἡ ἀντιστοιχία: 12,50 BFR πρός 1 DM καί 8 BFR πρός 100 LIT.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, ἕνας ὑπάλληλος δύναται νά ζητήσει ὅπως μέρος τῶν ἀποδοχῶν του μεταφέρεται τακτικά ἤ κατ' ἐξαίρεση σέ χώρα ἐκτός ἐκείνης ὅπου ἀσκεῖ τά καθήκοντά του. Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἀναφερθέντος ἄρθρου, ὅπως ἴσχυε μέχρι τήν 31η Μαρτίου 1979, ὥριζε ὅτι οἱ μεταφορές αὐτές ἔπρεπε νά πραγματοποιοῦνται μέσω τοῦ ὀργάνου στό ὁποῖο ὑπήγετο ὁ ὑπάλληλος, «βάσει τῶν ἐπισήμων τιμῶν συναλλάγματος πού ἴσχυαν κατά τήν ἡμερομηνία τῆς μεταφορᾶς». Ὡς «ἐπίσημη τιμή συναλλάγματος», κατά τήν ἔννοια τῆς διατάξεως αὐτῆς, ἐθεωρεῖτο ἡ τελευταία ἰσοτιμία πού εἶχε γίνει δεκτή ἀπό τό ΔΝΤ, ἡ ὁποία δέν εἶχε τροποποιηθεῖ ἀπό 1ης Νοεμβρίου 1969 (ἤτοι πχ. 13,66 BFR πρός 1 DM).

Μετά τήν κατάργηση, τό 1971, τοῦ διεθνοῦς συστήματος τῶν σταθερῶν τιμῶν συναλλάγματος, στό ὁποῖο ἐστηρίζοντο οἱ ἐν λόγω διατάξεις, οἱ ἰσοτιμίες αὐτές ἐξέφραζαν ὅλο καί λιγότερο τήν ἀγοραστική δύναμη τῶν ἐν λόγω νομισμάτων καί τήν

άξία τους έντός τῆς ἀγορᾶς συναλλάγματος. Οἱ ὑπάλληλοι πού προέβαιναν σέ μεταφορές πρός χῶρες τῶν ὁποίων τό νόμισμα εἶχε ὑπερτιμηθεῖ ἐν σχέσει πρός τίς ἰσοτιμίες πού εἶχαν γίνει δεκτές ἀπό τό ΔΝΤ ἠδύναντο, ἐπομένως, νά πραγματοποιοῦν κέρδη ἐπί τῆς χρηματιστηριακῆς τιμῆς ἐν σχέσει πρός τίς μεταφορές πού ἐπραγματοποιοῦντο ὑπό τούς συνήθεις ὅρους τῆς ἀγορᾶς.

Βάσει τῶν διατάξεων πού ἴσχυαν πρό τῆς 1ης Ἀπριλίου 1979, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τίς συνθῆκες ζωῆς τοῦ τόπου ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, ἔπρεπε νά ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ ποσοῦ πού προωρίζετο νά μεταφερθεῖ σέ ἄλλη χώρα, βάσει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII. Αὐτό εἶχε ὡς συνέπεια τήν αὔξηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τούς ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦσαν σέ χῶρες, ὅπως ἡ Ἰταλία, ὅπου τό νόμισμα εἶχε ὑποτιμηθεῖ ἐν σχέσει πρός τίς ἰσοτιμίες τοῦ ΔΝΤ, καί τήν μείωση τοῦ συντελεστοῦ γιά τούς ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦσαν σέ χῶρες, τῶν ὁποίων τό νόμισμα εἶχε ὑπερτιμηθεῖ ἐν σχέσει πρός τίς ἰσοτιμίες ΔΝΤ. Ὁ προσφεύγων, ὅμως, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς εἶχε αὐξηθεῖ κατά πολύ μικρότερο ποσοστό. Συγκεκριμένα, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία ηὐξήθη, ἀριθμητικῶς, ἀπό 100 σέ 146,9, ἐνῶ ἡ συναλλαγματική ἰσοτιμία ἐμειώθη ἀπό 12,5 λιρέτες πρός 1 βελγικό φράγκο σέ 28 λιρέτες πρός 1 βελγικό φράγκο.

Βάσει αὐτῆς τῆς διατάξεως, οἱ δικαιοῦχοι συντάξεως ἠδύναντο νά τύχουν εἰδικῶν πλεονεκτημάτων. Ἂν ἐδήλωναν ὅτι κατοικοῦν σέ χώρα τῆς ὁποίας τό νόμισμα εἶχε ὑποτιμηθεῖ, ἐπί τῆς συντάξεώς τους ἐφηρμόζετο ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού εἶχε καθορισθεῖ γιά τήν χώρα αὐτή, βάσει τοῦ ἄρθρου 82, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ. Τό ἄρθρο 45 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ τούς παρεῖχε τήν δυνατότητα νά εἰσπράττουν τίς ἐν λόγω συντάξεις στό ἰσχυρό νόμισμα τῆς χώρας καταγωγῆς τους ἤ τῆς χώρας ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἕδρα τοῦ ὀργάνου στό ὁποῖο ὑπήγοντο. Ἡ τακτική αὐτή ἐπεκρίθη ἀπό τόν γενικό εἰσαγγελέα Mayras στίς προτάσεις του ἐπί τῆς ὑποθέσεως 28/74 (Gillet, Slg. 1975, σ. 478).

Ἀπό τοῦ 1974, ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο προτάσεις μέ σκοπό τήν ἐξάλειψη τῶν ἀτελειῶν τῶν ἐπί τῆς καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν καί τῶν συντάξεων ἐφαρμοζομένων κανόνων πού προήρχοντο ἀπό τήν κατάργηση τοῦ διεθνοῦς συστήματος τῶν σταθερῶν τιμῶν συναλλάγματος.

Ἡ πρόταση κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Ἰουνίου 1974 (JO C 88, σ. 25) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, προέβλεψε τροποποίηση τοῦ ἄρθρου 17, παράγραφος 4, τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ:

«Οἱ μεταφορές πού προβλέπονται στίς ἀνωτέρω παραγράφους 2 καί 3 πραγματοποιοῦνται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 63, τελευταία παράγραφος, τοῦ κανονισμοῦ· τά μεταφερόμενα ποσά προσαρμόζονται βάσει τοῦ συντελεστοῦ, ὁ ὁποῖος προκύπτει ἀπό τόν συσχετισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα στό νόμισμα τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖται ἡ μεταφορά καί τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα τοποθετήσεως τοῦ ὑπαλλήλου.»

Τήν 1η Ἀπριλίου 1977, ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο πρόταση κανονισμοῦ περί εἰσαγωγῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος (UCE) στόν κανονισμό (JO C 99, σ. 5), πού ἀπερρίφθη ἀπό τήν ἐπιληφθεῖσα ἐπί τοῦ κανονισμοῦ ἐπιτροπή. Τό Συμβούλιο ἐζήτησε τήν γνωμοδότηση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί τοῦ Δικαστηρίου. Μέ ψήφισμα τῆς 7ης Ἰουλίου 1977 (JO C 183, σ. 55), τό Κοινοβούλιο ἐνέκρινε τήν πρόταση, ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψη «τίς διαβεβαιώσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι οἱ προτάσεις

της οὐδαμῶς θά ἐπηρέαζαν τήν πραγματική ἀξία τῶν ποσῶν πού καταβάλλονται στούς ὑπαλλήλους ὡς μισθοί, συντάξεις καί ἀποζημιώσεις». Κατά τήν συνεδρίαση, ὁ Tugendhat, ἁρμόδιο ἐπί τῶν διοικητικῶν ὑποθέσεων μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐδήλωσε: «... τό σύστημα πού ἐθεσπίσθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἀποσκοπεῖ στήν ἐπίτευξη οἰκονομικῆς οὐδετερότητος, νομίζομε δέ ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἐπιφέρει ἰσότητα ἀγοραστικῆς δυνάμεως. Πράγματι, ἐπιθυμοῦμε ἕνας ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς δεδομένου βαθμοῦ, πού ἐργάζεται στίς Βρυξέλλες, στό Λουξεμβοῦργο, στό Λονδίνο ἤ σέ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τῆς Κοινότητος, νά εἶναι σέ θέση νά ἀγοράζει τήν ἴδια ἀκριβῶς ποσότητα ἀγαθῶν πού ἀγοράζει ὁ ἀντίστοιχος ὑπάλληλος πού εἶναι ἐγκατεστημένος ἀλλοῦ, ἐντός τῆς Κοινότητος ... Τό πρόβλημα τῶν μεταφορῶν ἀπασχολεῖ ἐπίσης τήν Ἐπιτροπή. Ἐπί τοῦ παρόντος ἐξετάζεται πρόταση περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων. Κρίνομε ὅτι ἡ τροποποίηση αὐτή πρέπει νά ἐπέλθει τό ἀργότερο μέχρι τῆς θεσπίσεως τῆς παρούσης προτάσεως κανονισμοῦ, νομίζω δέ ὅτι αὐτό εἶναι ἕνα ἄλλο σημεῖο πού ἔχει προκαλέσει ὁρισμένες ἀνησυχίες.»

Δεδομένου ὅτι τό Συμβούλιο δέν υἱοθέτησε κατά τό 1978 τήν πρόταση κανονισμοῦ περί ἐφαρμογῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος (UCE) στίς πράξεις τῶν ὀργάνων τῶν Κοινοτήτων, τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1976 (JO C 271, σ. 5), ἡ Ἐπιτροπή ἀνέλαβε τήν προσπάθεια πραγματοποιήσεως τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν μετατροπῆς τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων, πού ἀναφέρεται στήν πρόταση τῆς 1ης Ἀπριλίου 1977, ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψη τήν κατ' αὐτόν τόν τρόπο δημιουργηθεῖσα κατάσταση. Ἡ Ἐπιτροπή, σέ παράρτημα τῆς ἐκθέσεώς της τοῦ 1978 περί τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἐτησίου ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν [ἔγγρ. τελικό COM (78) 673 τῆς 29ης Νοεμβρίου 1978], ἀπηύθυνε πρός τό Συμβούλιο τήν ἀκόλουθη ἀνακοίνωση, ἡ ὁποία δέν ὑπεβλήθη πρός διαβούλευση στό Κοινοβούλιο οὔτε στό Δικαστήριο οὔτε στήν ἐπί τοῦ κανονισμοῦ ἐπιτροπή:

«... τό κείμενο τῶν δύο πρώτων παραγράφων τοῦ ἄρθρου 63 ἀντικαθίσταται ἀπό τό ἀκόλουθο κείμενο:

"Οἱ ἀποδοχές τῶν ὑπαλλήλων ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα· καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του. Οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διαφορετικό ἀπό βελγικό φράγκο, ὑπολογίζονται βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού ἐχρησιμοποιήθησαν γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ..."

Ἡ Ἐπιτροπή ἐπιμένει ὅπως τό Συμβούλιο, πρίν ἀπό τό τέλος τοῦ ἔτους, υἱοθετήσει τό ἀνωτέρω ἄρθρο καθώς καί τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII ὅπως διεμορφώθη μετά τίς ἐργασίες τοῦ Συμβουλίου πού ἔγιναν στό πλαίσιο τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ κανονισμοῦ ...

(Ὁ) ... κανονισμός (ἔπρεπε νά τεθεῖ) ἐν ἰσχύι τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 ... (καί νά τεθεῖ) σέ ἐφαρμογή ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979. Ὅσον ἀφορᾶ, ὅμως, τούς δικαιούχους ἀποζημιώσεων συνταξιοδοτουμένους, τῶν ὁποίων οἱ καθαρές χρηματικές παροχές ὑφίστανται μείωση λόγω τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος συστήματος, ὁ κανονισμός θά ἔχει ἐφαρμογή ἀπό 1ης Ὀκτωβρίου 1979 ...»

6) Τήν 21η Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τόν κανονισμό 3085/78, τροποποιώντας, ὅσον ἀφορά ἰδίως τίς χρησιμοποιητέες νομισματικές ἰσοτιμίες, τον κανονισμό 259/68 περί καθορισμοῦ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων, καθώς καί τούς κανονισμούς 2530/72 καί 1543/73, περί ὁρισμένων εἰδικῶν μέτρων (JO L 369, σ. 6). Ὁ κανονισμός αὐτός ἐπαναλαμβάνει τό κείμενο

τῆς ἀνακοινώσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 29ης Νοεμβρίου 1978 καί, ὅσον ἀφορᾶ τόν ἐφαρμοστέο στά μεταφερόμενα ποσά συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, τήν διατύπωση τῆς προτάσεως τῆς 1ης Ἀπριλίου 1977. Τό Συμβούλιο ὅμως προσέθεσε: «Μετά τήν ἡμερομηνία αὐτή, ἡ διαφορά μεταξύ τῶν καθαρῶν ποσῶν, ὅπως προκύπτουν ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ, καί ἐκείνων πού εἰσπράττονται γιά τόν μῆνα Σεπτέμβριο 1979, μειώνεται κατά ἕν δέκατο μηνιαίως.» Καθορίζει τήν 1η Ἰουλίου 1978 ὡς κρίσιμο χρονικό σημεῖο γιά τόν ὑπολογισμό τῶν ἀποδοχῶν πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διάφορο τοῦ βελγικοῦ φράγκου ἐπί τῇ βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Κοινοτήτων καί διευκρινίζει ὅτι ἡ ἡμερομηνία αὐτή τροποποιεῖται κατά τήν ἐτησία ἐξέταση τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν.

γ) Παραλλήλως πρός τήν ἀναπροσαρμογή τῶν τιμῶν συναλλάγματος, τό Συμβούλιο μέ τόν κανονισμό 3086/78, τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, βάσει τῶν ὁποίων προσαρμόζονται οἱ ἀποδοχές καί οἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων μετά τήν τροποποίηση τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ περί τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν πού πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ (JO L 369, σ. 8), ἐτροποποίησε τίς τιμές τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς πού ἀντιστοιχοῦν στούς διαφόρους τόπους ὑπηρεσίας. Πρός τοῦτο, ἡ Ἐπιτροπή καί τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἐστηρίχθησαν σ' ἕνα μαθηματικό τύπο πού ἀνεμένετο νά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν διατήρηση τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνός Ἀπριλίου 1979 στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ ἐκεῖνο τοῦ προηγουμένου μηνός, γιά ὅλους τούς μονίμους ἤ μή μονίμους ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦσαν ἐκτός Βελγίου ἤ Λουξεμβούργου. Κατά τόν προσφεύγοντα, ὅμως, ὅσον ἀφορᾶ τό τμῆμα τῶν ἀποδοχῶν πού ἀπομένουν στήν διάθεσή του, ἡ ἐφαρμογή αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τίς μεταβολές πού ἐκθέτει λεπτομερῶς κατά τήν παροῦσα διαδικασία, δηλαδή μείωση κατά 25 % περίπου.

Γιά τόν καθορισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ, τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή ἀκολουθοῦν, ἀπό τό 1967, τήν κατωτέρω διαδικασία συγκρίσεως τοῦ ἐπιπέδου τιμῶν μεταξύ Βρυξελλῶν καί διαφόρων τόπων ὑπηρεσίας. Ἡ Στατιστική Ὑπηρεσία τῶν ΕΚ, σέ συνεργασία μέ τίς ἁρμόδιες ἐθνικές ὑπηρεσίες, καταρτίζει κατά τακτικά χρονικά διαστήματα πίνακες τιμῶν γιά τά ἐμπορεύματα καί τίς ὑπηρεσίες πού θεωροῦνται ὅτι ἀντιστοιχοῦν στά κονδύλια τῶν χαρακτηριστικῶν δαπανῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ὑπαλλήλων στούς διαφόρους τόπους ὑπηρεσίας. Γιά κάθε δαπάνη, ὑπολογίζεται ἡ σχέση μεταξύ τῆς τιμῆς πού ἰσχύει στίς Βρυξέλλες καί τῆς τιμῆς πού ἰσχύει στήν πόλη πού χρησιμοποιεῖται ὡς ἀναφορά γιά τόν τόπο ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου. Αὐτή ἡ στάθμιση ἐπιτρέπει τόν ὑπολογισμό τῆς σχέσεως μεταξύ τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν νομισμάτων τῶν χωρῶν ὅπου οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κοινότητος ἀσκοῦν τά καθήκοντά τους. Ὁ δείκτης πού ὑπολογίζεται βάσει τῆς μεθόδου «Fisher» ἐκφράζει πχ. τήν σχέση μεταξύ τῶν τιμῶν Βρυξελλῶν—Ρώμης καί Ρώμης—Βρυξελλῶν μέ ἕνα μόνο ἀριθμό. Αὐτός ὁ ἀριθμός χρησιμοποιεῖται γιά τούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς ἐντός τῆς Κοινότητος, διότι ἐκφράζει τήν σχέση τῶν τιμῶν μεταξύ δύο πόλεων ὑπό ἀντιστρέψιμη μορφή καί κατά συνέπεια ἐπιτρέπει συγκρίσεις ὄχι μόνον μεταξύ δύο, ἀλλά καί περισσοτέρων τιμῶν. Βάσει αὐτῆς τῆς μεθόδου, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς διαιρέσεως τοῦ δείκτου «Fisher», πού ὑπολογίζεται, ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω, διά τῆς ἀντιστοίχου τιμῆς συναλλάγματος πού χρησιμοποιεῖται γιά τήν μετατροπή τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων στό ἀντίστοιχο ἐθνικό νόμισμα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 63

τοῦ κανονισμοῦ. Κατά τόν Ὀκτώβριο καί Νοέμβριο 1975, διενεργήθη συγκριτική ἔρευνα τιμῶν σέ ὅλες τίς πρωτεύουσες τῆς Κοινότητος.

δ) Ὁ κανονισμός 3087/78, τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν καί συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων οἱ ὁποῖοι εἶναι τοποθετημένοι ἢ κατοικοῦν στήν Ἰταλία (JO L 369, σ. 10), ὁρίζει:

«Ἔχοντας ὑπ' ὄψη τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς,

ἐκτιμώντας ὅτι πρέπει νά διορθωθεῖ ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σύμφωνα μέ τά ἀποτελέσματα τῶν στατιστικῶν μελετῶν, τίς ὁποῖες κάνει ἡ Στατιστική Ὑπηρεσία τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων,

ἐξέδωσε τόν παρόντα κανονισμό:

Ἄρθρο 1

1. Ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τοποθετημένοι στήν Ἰταλία, καθορίζεται σέ 146,4.

2. Ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς, πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν συντάξεων σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 82, παράγραφος 1, δεύτερο ἐδάφιο, τοῦ κανονισμοῦ, καθορίζεται σέ 146,4 γιά τούς δικαιούχους συντάξεων πού δηλώνουν ὅτι ἔχουν τήν κατοικία τους στήν Ἰταλία.

Ἄρθρο 2

Ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978, καταργοῦνται οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 1461/78».

Ὁ ἀνωτέρω κανονισμός ἐξεδόθη ὑπό τίς ἀκόλουθες περιστάσεις:

Ἡ πτώση τῆς τιμῆς τῆς ἰταλικῆς λιρέτας, πού ἐπεταχύνθη κατά τό τέλος τοῦ 1975 καί στίς ἀρχές τοῦ 1976 καί τά νομισματικά μέτρα πού ἔλαβε ἡ ἰταλική κυβέρνηση ἐν συνεχεία προεκάλεσαν σημαντική ἄνοδο τοῦ πληθωρισμοῦ. Αὐτό ἀνάγκασε τούς ἐκπροσώπους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ispra νά προβάλουν ὁρισμένες διεκδικήσεις, δικαιολογημένες ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία δέν ἐξέφραζε πλέον τήν δυσανάλογη αὔξηση τοῦ κόστους ζωῆς στίς Βρυξέλλες καί στήν Ispra καί ὅτι ὁ ἐν λόγω συντελεστής, πού ὑπελογίζετο μέ τήν μέθοδο «Fisher», συνεπήχθη εἰδικότερα μία σημαντική διαφορά μεταξύ τῆς ἰσοτιμίας τῆς λιρέτας ἐν σχέσει πρός τό βελγικό φράγκο, πού ἴσχυε στίς ἀγορές συναλλάγματος καί τῆς εἰς λιρέτες ἀξίας τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ispra καί θά ἐφαλκίδευε αἰσθητά τήν ἐξωτερική ἀγοραστική δύναμη τῶν ἀποδοχῶν.

Ἀπό τόν Ἰούλιο 1975, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία ἦταν 166,6 ἔναντι 148,7 γιά τίς Βρυξέλλες καί τό Λουξεμβοῦργο. Τήν ἄνοιξη τοῦ 1976, ἡ Ἐπιτροπή προέτεινε προσωρινή αὔξηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία κατά 5,5 % ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1976, ἐνῶ τό ὁριστικό ἐπί τοῖς ἑκατό ποσοστό θά καθωρίζετο ὅταν θά εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἀκριβῆ στατιστικά στοιχεῖα. Κατά τόν προσφεύγοντα, τήν 19η Μαρτίου 1976, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἐδήλωσε ἐπίσης πρός τούς ὑπαλλήλους ὅτι στήν ἐξέταση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία εἶχε δοθεῖ ἀπόλυτη προτεραιότητα. Αὐτή ἡ πρόταση δέν ἔγινε δεκτή ἀπό τό Συμβούλιο.

Οἱ στατιστικές ἔρευνες, στίς ὁποῖες ἀνεφέρθη ἡ Ἐπιτροπή, διενηργήθησαν ἀπό τήν Στατιστική Ὑπηρεσία κατά τόν Μάιο τοῦ 1976 στήν ἐπαρχία Varese. Ἐν συνεχεία, ἐλήφθη ὑπ' ὄψη μία ἔρευνα περί τοῦ

ὕψους τῶν ἐνοικίων. Μέ τήν ἔκθεση πού ἐβασίζετο στίς ἐν λόγω ἔρευνες διεπιστώθη διαφορά 8,5 % περίπου μεταξύ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, ὅπως τόν εἶχε ὑπολογίσει ἡ Ὑπηρεσία γιά τό Varese (121,5 μέ βάση 100 γιά τίς Βρυξέλλες) καί τοῦ συντελεστοῦ γιά τήν Ἰταλία, πού εἶχε καθορισθεῖ ἀπό τό Συμβούλιο (112,04 μέ βάση 100 γιά τό Βέλγιο). Ἀπό αὐτό τό ποσοστό τῶν 8,5 %, τά 6,7 % ἀπεδόθησαν στήν δυσανάλογη ἐξέλιξη τοῦ δείκτου τοῦ κόστους ζωῆς μεταξύ τῆς Ἰταλίας καί τοῦ Βελγίου, ἀπό τοῦ Δεκεμβρίου μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1976. Κατά τήν Στατιστική Ὑπηρεσία, τά 2 % περίπου ἦταν δυνατόν νά ἀποδοθοῦν στήν διαφορά ἐπιπέδου τιμῶν μεταξύ τῶν περιοχῶν Varese καί Ρώμης.

Τήν 21η Δεκεμβρίου 1976, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τόν κανονισμό 3177/76 (JO L 359, σ. 1), πού καθώρισε τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς σέ 189,3 γιά τήν Ἰταλία ἔναντι 157,8 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1976 καί σέ 120 γιά τήν Ἰταλία ἔναντι 100 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977.

Ἡ ἔρευνα διενεργήθη κατόπιν διαφόρων ἐνεργειῶν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς, στήν Ispra, καί ἰδίως μετά ἀπό συνάντηση μέ τόν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς στίς 23 Μαΐου 1976. Οἱ ἐν λόγω ἐκπρόσωποι ἔθεσαν ὑπό ἀμφισβήτηση τήν μέθοδο στατιστικῆς πού ἐχρησιμοποιεῖτο γιά τόν καθορισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς καί ἐπέμειναν στήν τροποποίησή της. Ἐθεώρησαν ὅτι ἡ σημαντική διαφορά μεταξύ τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν τῶν ἀποδοχῶν πού κατεβάλλοντο σέ λιρέτες ἦταν ἀσυμβίβαστη πρός τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπαλλήλων. Αὐτό ἦταν συνέπεια, ἰδίως, τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ αὔξηση τῆς τιμῆς ἑνός νομίσματος ἐντός τῆς ἀγορᾶς συναλλάγματος ἐπιδρᾶ πιό γρήγορα στίς τιμές τῶν εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων ἀπ' ὅ,τι ἐπί τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῶν τιμῶν. Ἡ ἴση μεταχείριση στόν τομέα τῶν ἀποδοχῶν δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθεῖ παρά μόνον ἄν ληφθεῖ ὡς βάση ἕνα κοινό εὐρωπαϊκό «σταθερό σύνολο» (panier) ἐμπορευμάτων καί ὑπηρεσιῶν, ποιοτικῶς καί ποσοτικῶς ὁμοίων. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέρριψαν αὐτόν τόν τρόπο ὑπολογισμοῦ, ἐνῶ ἀνεγνώρισαν ὅτι οἱ ἰσοτιμίες τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως πού ἐχρησιμοποιοῦντο γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἦταν δυνατόν νά εἰσαγάγουν διακρίσεις. Μέ τέλεξ τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1977, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ προσωπικοῦ ἐζήτησαν ἀπό τό ἁρμόδιο γιά τίς διοικητικές ὑποθέσεις μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς (Tugendhat) νά παρέμβει, ὥστε τό Συμβούλιο νά ἀναγνωρίσει τόν προσωρινό χαρακτήρα τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τό 1977.

Τόν Μάιο τοῦ 1978, ἡ Ἐπιτροπή προέτεινε στό Συμβούλιο, ἐκτός ἀπό τήν προσαρμογή τῶν συντελεστῶν ἀναλόγως τῆς αὐξήσεως τοῦ κόστους ζωῆς, συμπληρωματική αὔξηση κατά 5 % τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, τό Ἡνωμένο Βασίλειο καί τήν Ἰρλανδία.

Στίς 12 Ἰουνίου 1978, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐδέχθη τούς ἐκπροσώπους τοῦ προσωπικοῦ γιά διαβούλευση. Συνεστήθη ὁμάδα ἐργασίας ἴσης ἐκπροσωπήσεως μέ σκοπό τήν μελέτη τῆς μεθόδου ὑπολογισμοῦ καί τήν περιοδική παρακολούθηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς. Μέ τήν ἀπό 26ης Ἰουλίου 1978 ἔκθεσή της, ἡ ἐν λόγω ὁμάδα συνέστησε στήν Ἐπιτροπή νά ὑποβάλει στό Συμβούλιο πρόταση μέ βάση τά ἀκόλουθα σημεῖα:

— ἐναρμόνιση τοῦ καταλόγου καταναλωτικῶν εἰδῶν, πού ἴσχυε κατά τό 1967, μέ τόν κατάλογο πού ἐχρησιμοποιήθη γιά τήν ἔρευνα τοῦ 1975·

— ἐφαρμογή τῶν τιμῶν πού καθιερώθησαν τό 1975 καί συναγωγή τοῦ μέσου ὅρου (Extrapolation) τῶν ἐν λόγω τιμῶν μέχρι τό 1978 βάσει κοινῶν δεικτῶν (δηλαδή γιά τήν Ρώμη καί τίς Βρυξέλλες)·

— αἰτιολόγηση τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν τιμῶν αὐτῶν ἀπό τήν ἀνάγκη θεσπίσεως ἑνός συστήματος πού ἐπιτρέπει τήν κατά τακτικά χρονικά διαστήματα προσαρμογή τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐπιτροπῆς ἐδήλωσαν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτή ἐπρόκειτο νά ἐφαρμοσθεῖ ἐπί τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978, ἐνῶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ προσωπικοῦ ἔκριναν ὅτι ἦταν δικαιολογημένο νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡμερομηνία προηγουμένη τῆς ἀναφερθείσης, ἐπιφυλαχθέντες ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου τῆς ἐλευθερίας ἐνεργείας πού διέθεταν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου, καί ὑπεγράμμισαν ὅτι ὑφίστατο ὁρισμένη ἀπόκλιση, λόγω ἰδίως τῆς διαφορᾶς τιμῶν μεταξύ Ρώμης καί Varese.

Οἱ συστάσεις τῆς ὁμάδος ἔλαβαν συγκεκριμένη μορφή μέ τήν ἀπό 10ης Νοεμβρίου 1978 πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο, περί αὐξήσεως τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς κατά 6,4 % ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978 (ἔγγρ. COM(78) 591). Κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας τοῦ διαλόγου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ προσωπικοῦ δέν ἐδέχθησαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1978 ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς.

Ἀφοῦ ἐξεδόθη ὁ κανονισμός 3087/78 τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, ἡ διοίκηση τῆς Ἐπιτροπῆς προέβη τόν Ἰανουάριο τοῦ 1979 σέ ὑπολογισμό καί ἐκκαθάριση τῶν καθυστερουμένων πού ὠφείλοντο γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1978. Ταυτοχρόνως, κατεβλήθησαν τά καθυστερούμενα πού ὠφείλοντο γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1978 δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 3084/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν καί τῶν συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων, καθώς καί τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς βάσει τῶν ὁποίων προσαρμόζονται οἱ ἐν λόγω ἀποδοχές καί συντάξεις (JO L 369, σ. 1), ὁ ὁποῖος καθώριζε τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 146,8 ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978.

2. Περιστατικά

Ὁ προσφεύγων Amesz προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 15η Μαρτίου 1961 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει βαθμό A 5 καί ὁλλανδική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 46 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε τέσσερα συντηρούμενα τέκνα.

Ὁ προσφεύγων Bauch προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 1η Ἀπριλίου 1961 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει τόν βαθμό B 1/6 καί γερμανική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 51 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε δύο συντηρούμενα τέκνα.

Ὁ προσφεύγων Flamm προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 1η Ἰουλίου 1962 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει τόν βαθμό A 4 καί γερμανική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 48 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε τρία συντηρούμενα τέκνα.

Ὁ προσφεύγων Hoffmann προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 3η Ἰανουαρίου 1961 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει τόν βαθμό B 2 καί γερμανική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 48 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε τρία συντηρούμενα τέκνα.

Ὁ προσφεύγων Knoeppel προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 1η Ἰανουαρίου 1966 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς

Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει τόν 6αθμό Α 5/7 καί γερμανική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 45 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε τρία συντηρούμενα τέκνα.

Ὁ προσφεύγων Nijman προσελήφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ὑπάλληλος τήν 1η Μαρτίου 1961 καί ἐτοποθετήθη αὐθημερόν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Εὐρατόμ στήν Ispra. Σήμερα ἔχει τόν 6αθμό Β 2 καί ὁλλανδική ἰθαγένεια. Κατά τήν ἡμέρα ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς ἦταν 52 ἐτῶν, ἔγγαμος καί εἶχε τρία συντηρούμενα τέκνα.

Γιά τούς ὑπαλλήλους πού εἶχαν τοποθετηθεῖ στήν Ἰταλία, ἡ μέθοδος πού ἐφηρμόζετο μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1979 ἐπαρουσίαζε πλεονεκτήματα. Ἀπό τήν προσφυγή συνάγεται ὅτι, πχ., ἀπό δύο ὑπαλλήλους γερμανικῆς ἰθαγενείας, τοποθετημένους στίς Βρυξέλλες καί στήν Ispra, καταταγέντες μέ τόν 6αθμό Β 3/3, ἐγγάμους, μέ δύο τέκνα μαθητές γυμνασίου, οἱ ὁποῖοι ὑπάλληλοι πραγματοποιοῦσαν μέσω τῆς Ἐπιτροπῆς μεταφορά τοῦ 35 % (κατ' ἀνώτατο ὅριο) τοῦ καθαροῦ μισθοῦ τους στό στεγαστικό ταμιευτήριο BHW, ὁ ὑπάλληλος πού ἦταν τοποθετημένος στήν Ispra ἐλάμβανε τόν Ἰανουάριο 1976, γιά τό τμῆμα τοῦ μισθοῦ του πού μετέφερε στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, 12 % περισσότερο ἀπό ὅ,τι ὁ συνάδελφός του τῶν Βρυξελλῶν, ἐνῶ τόν Μάρτιο τοῦ 1979 ἐλάμβανε 46,8 % περισσότερο.

Ἑπομένως, κατά τούς προσφεύγοντες, κατηργήθη ἕνα προνόμιο, ἀλλά τά μειονεκτήματα, πού ἔπρεπε κατά κάποιον τρόπο νά ἐξακολουθοῦν νά ἀντισταθμίζονται ἀπό τά πλεονεκτήματα πού παρεῖχε ἡ μέθοδος ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο προηγουμένως, ὑφίσταντο. Τά μειονεκτήματα αὐτά ὑπῆρξαν συνέπεια, πχ., τοῦ ὅτι στήν Ἰταλία ἡ ἀξία τῶν περιουσιακῶν ἀγαθῶν δέν ηὐξάνετο μέ τόν ἴδιο ρυθμό ὅπως καί στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἤ τοῦ ὅτι οἱ τοποθετημένοι στήν Ἰταλία ὑπάλληλοι ἠναγκάζοντο νά χρησιμοποιήσουν μεγαλύτερο μέρος τοῦ μισθοῦ τους γιά νά ἀγοράζουν συνάλλαγμα, ἄν δέν ἐπιθυμοῦσαν νά περάσουν τίς διακοπές τους στήν Ἰταλία.

Ἄν ἕνας ὑπάλληλος ἔπρεπε νά μετατρέψει ἕνα μέρος τῶν ἀποδοχῶν του, τό 35 % πχ., σέ DM σέ μία τράπεζα, ὁ τοποθετημένος στήν Ispra ὑπάλληλος ἐλάμβανε, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1976, 34 % λιγότερο καί τόν Μάρτιο τοῦ 1979 35 % λιγότερο ἀπ' ὅ,τι ὁ συνάδελφός του τῶν Βρυξελλῶν.

Ὁ προσφεύγων Amesz, μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	3 000 DM
— λοιπές ὑποχρεώσεις μηνιαίως	2 835 HFL
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατά μήνα, περίπου	585 HFL
— λοιπές ὑποχρεώσεις, ετησίως, περίπου	100 HFL

Βάσει τῶν κανόνων περί μεταφορῶν, πού ἴσχυαν μέχρι σήμερα, οἱ οἰκονομικές συνέπειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

— καθαρές ἀποδοχές	255 993 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	2 079 937 LIT
— μεταφορές: (BHW) 3 000 DM (λοιπά) 3 520,48 HFL	
— ποσό σέ λιρέτες	1 119 937 LIT
— συνολικό ποσό	3 199 910 LIT

Ἡ νέα ρύθμιση ἔδωσε τά ἀκόλουθα ποσά:

— καθαρές ἀποδοχές	122 591 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 353 577 LIT
— μεταφορές: (BHW 3 000 DM (λοιπά) 3 520,47 HFL	
— ποσό σέ λιρέτες	1 847 240 LIT
— συνολικό ποσό	3 180 817 LIT

Ἡ ἀπώλεια ἀνήρχετο τήν 15η Ἀπριλίου 1979:

— συνολικό ποσό	727 267 LIT
— ἐπί τῶν συνολικῶν ἀποδοχῶν	22,7 % LIT
— ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Μαρτίου	35,0 % LIT

Ὁ προσφεύγων Bauch, μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	2 162 DM
— στεγαστικό δάνειο ἀπό τήν Ἐπιτροπή	3 351 BFR
— λοιπές ὑποχρεώσεις, μηνιαίως, περίπου	350 DM
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατ' ἔτος, περίπου	6 600 DM
— λοιπές ὑποχρεώσεις, περίπου	2 542 DM

Ὁ προσφεύγων Bauch δέν ἔχει παράσχει τά ὑπόλοιπα ἀριθμητικά στοιχεῖα.

Ὁ προσφεύγων Flamm, μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	3 113 DM
— στεγαστικό δάνειο ἀπό τήν Ἐπιτροπή	4 661 BFR
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατ' ἔτος, περίπου	10 000 DM
— ἐτήσιο ἔμβασμα στόν λογαριασμό ταμιευτηρίου, περίπου	15 000 DM
— λοιπές ὑποχρεώσεις, ἐτησίως, περίπου	11 000 DM

Βάσει τῶν κανόνων περί μεταφορῶν, πού ἴσχυαν μέχρι σήμερα, οἱ οἰκονομικές συνέπειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

— καθαρές ἀποδοχές	241 460 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 905 575 LIT
— μεταφορές: (BHW) 3 113 DM (Ἐπιτροπή) 4 661 BFR (λοιπά) 3 062,30 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	1 112 700 LIT
— συνολικό ποσό	3 018 275 LIT

Ἡ νέα ρύθμιση ἔδωσε τά ἀκόλουθα ποσά:

— καθαρές ἀποδοχές	115 632 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 123 655 LIT
— μεταφορές: (BHW) 3 113 DM (Ἐπιτροπή) 4 661 BFR (λοιπά) 3 062,30 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	1 895 474 LIT
— συνολικό ποσό	3 019 129 LIT

Ἡ ἀπώλεια ἀνήρχετο τήν 15η Ἀπριλίου 1979:

— συνολικό ποσό	782 774 LIT
— ἐπί τῶν συνολικῶν ἀποδοχῶν	25,9 % LIT
— ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Μαρτίου	41,1 % LIT

Ὁ προσφεύγων Hoffmann, μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	1 830 DM
— στεγαστικό δάνειο ἀπό τήν Ἐπιτροπή	3 985 BFR
— λοιπές ὑποχρεώσεις μηνιαίως	1 100 DM
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατ' ἔτος, περίπου	6 000 DM
— μηνιαῖο ἔμβασμα στόν λογαριασμό ταμιευτηρίου, περίπου	500 DM

Βάσει τῶν κανόνων περί μεταφορῶν, πού ἴσχυαν μέχρι σήμερα, οἱ οἰκονομικές συνέπειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

— καθαρές ἀποδοχές	215 991 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 512 801 LIT
— μεταφορές: (BHW) 1 830 DM (Ἐπιτροπή) 3 985 BFR (λοιπά) 2 164,09 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	731 806 LIT
— συνολικό ποσό	2 244 607 LIT

Ἡ νέα ρύθμιση ἔδωσε τά ἀκόλουθα ποσά:

— καθαρές ἀποδοχές	85 986 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 001 331 LIT
— μεταφορές: (BHW) 1 830 DM (Ἐπιτροπή) 3 985 BFR (λοιπά) 2 164,08 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	1 243 772 LIT
— συνολικό ποσό	2 245 103 LIT

Ἡ ἀπώλεια ἀνήρχετο τήν 15η Ἀπριλίου 1979:

— συνολικό ποσό	511 966 LIT
— ἐπί τῶν συνολικῶν ἀποδοχῶν	19,0 %
— ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Μαρτίου	33,8 %

Ὁ προσφεύγων Knoeppel, μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	1 924 DM
— στεγαστικό δάνειο ἀπό τήν Ἐπιτροπή	3 402 BFR
— λοιπές ὑποχρεώσεις μηνιαίως	245 DM
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατ' ἔτος, περίπου	8 400 DM
— μηνιαῖο ἔμβασμα στόν λογαριασμό ταμιευτηρίου, περίπου	1 400 DM
— λοιπές ὑποχρεώσεις, μηνιαίως, περίπου	1 200 DM

Βάσει τῶν κανόνων περί μεταφορῶν, πού ἴσχυαν μέχρι σήμερα, οἱ οἰκονομικές συνέπειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

— καθαρές ἀποδοχές	230 113 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 892 863 LIT
— μεταφορές: (BHW) 1 924 DM (Ἐπιτροπή) 3 402 BFR (λοιπά) 3 587,29 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	983 580 LIT
— συνολικό ποσό	2 876 443 LIT

Ἡ νέα ρύθμιση ἔδωσε τά ἀκόλουθα ποσά:

— καθαρές ἀποδοχές	110 198 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 199 504 LIT
— μεταφορές: (BHW) 1 924 DM (Ἐπιτροπή) 3 402 BFR (λοιπά) 3 587,29 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	1 677 750 LIT
— συνολικό ποσό	2 877 254 LIT

Ἡ ἀπώλεια ἀνήρχετο τήν 15η Ἀπριλίου 1979:

— συνολικό ποσό	894 170 LIT
— ἐπί τῶν συνολικῶν ἀποδοχῶν	24,1 %
— ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Μαρτίου	36,7 %

Ὁ προσφεύγων Nijman μέ τίς καταβολές πού ἔγιναν μέσω τῆς ἀπ' εὐθείας μεταφορᾶς, ἐξώφλησε τίς ἀκόλουθες ὑποχρεώσεις:

— ἐκχώρηση ἀποδοχῶν	2 085 DM
— λοιπές ὑποχρεώσεις μηνιαίως	2 000 HFL
— διακοπές στήν χώρα καταγωγῆς κατ' ἔτος, περίπου	3 200 HFL
— μηνιαῖο ἔμβασμα στόν λογαριασμό ταμιευτηρίου, περίπου	1 100 HFL

Βάσει τῶν κανόνων περί μεταφορᾶς, πού ἴσχυαν μέχρι σήμερα, οἱ οἰκονομικές συνέπειες ἦταν οἱ ἀκόλουθες:

— καθαρές ἀποδοχές	196 304 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 647 438 LIT
— μεταφορές: (BHW) 2 085 DM (λοιπά) 2 608, 82 DM	
— ποσό σέ λιρέτες	806 361 LIT
— συνολικό ποσό	2 453 799 LIT

Ἡ νέα ρύθμιση ἔδωσε τά ἀκόλουθα ποσά:

— καθαρές ἀποδοχές	94 007 BFR
— ἐκ τῶν ὁποίων κατεβάλλοντο	1 123 693 LIT

— μεταφορές:
(BHW) 2 085 DM
(λοιπά) 2 608,82 DM
— ποσό σέ λιρέτες 1 328 400 LIT
— συνολικό ποσό 2 452 093 LIT

Ἡ ἀπώλεια ἀνήρχετο τήν 15η Ἀπριλίου 1979:

— συνολικό ποσό 522 039 LIT
— ἐπί τῶν συνολικῶν ἀποδοχῶν 21,3 %
— ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Μαρτίου 31,7 %

3. Ἔγγραφη διαδικασία

Μέ ἐνστάσεις 6άσει τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ, οἱ ὁποῖες συνετάγησαν 6άσει ἑνός κοινοῦ προτύπου, μεγάλος ἀριθμός ὑπαλλήλων τῆς Ispra ἀντετάχθη στήν κατά 26 % περίπου μείωση τῶν πραγματικῶν ἀποδοχῶν τους, ἡ ὁποία κατ' αὐτούς ὑπῆρξε τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανονισμῶν 3085 καί 3086/78, μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἦταν παράνομοι, καθώς καί στόν κανονισμό 3087/78, καθ' ὅσον ἐθεώρησαν ὅτι ἡ ἀναδρομική ἰσχύς του ἦταν περιορισμένη, ἐζήτησαν δέ νά ληφθοῦν μέτρα προκειμένου νά ἀντισταθμισθεῖ ἡ μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως, πού ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχε διαπιστωθεῖ γιά τό 1976 καί 1977.

Οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν τίς ἐνστάσεις τους στήν Ἐπιτροπή τήν 27η Μαρτίου καί τήν 11η Ἀπριλίου 1979 ἀντιστοίχως.

Στίς 12 Ἰουλίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τίς ἐνστάσεις αὐτές.

Μέ νέα ἔνσταση, πού ὑπεβλήθη τόν Ἰούνιο τοῦ 1979 καί συνετάγη 6άσει ἑνός κοινοῦ προτύπου, μεγάλος ἀριθμός ὑπαλλήλων τῆς Ispra ἀντετάχθη στήν ἐφαρμογή ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τους τοῦ Ἀπριλίου 1979 τῶν κανονισμῶν 3085 καί 3086/78 καί τῶν ἀναπροσαρμοσθεισῶν τιμῶν συναλλάγματος, πού καθωρίζοντο μέ τούς ἐν λόγω κανονισμούς, καθώς καί στίς τροποποιήσεις τίς σχετικές μέ τόν τρόπο μεταφορᾶς μέρους τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν σέ ἄλλη χώρα ἀπό ἐκείνη, ὅπου ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του.

Οἱ ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων πρός τήν Ἐπιτροπή ἐπρωτοκολλήθησαν στίς 21 Ἰουνίου 1979.

Στίς 28 Σεπτεμβρίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε στίς ἐνστάσεις τῆς 21ης Ἰουνίου 1979 καί γιά δεύτερη φορά στίς ἐνστάσεις τῆς 11ης Ἀπριλίου 1979.

Οἱ παροῦσες προσφυγές, στρεφόμενες κατά τοῦ Συμβουλίου καί τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπρωτοκολλήθησαν στό Δικαστήριο τήν 11η Ὀκτωβρίου 1979, ταυτοχρόνως μέ ἄλλες 199 παρόμοιες προσφυγές (ὑποθέσεις 530 ἕως 729/79 καί 781/79).

Μέ ἔγγραφο τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1979, οἱ προσφεύγοντες ἐπέφεραν τροποποίηση στό δικόγραφο τῆς προσφυγῆς τους προσθάλλοντας, ἐκτός ἀπό τήν ἀνάλυση ἀποδοχῶν τοῦ Ἀπριλίου 1979, τήν ἀντίστοιχη ἀνάλυση τοῦ Ἰανουαρίου 1979.

Μέ ὑπόμνημα τῆς 11ης Ἰανουαρίου 1980, τό Συμβούλιο προέβαλε ἔνσταση ἀπαραδέκτου.

Μέ ἔγγραφο τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε τίς παρατηρήσεις της ἐπί τῆς τροποποιήσεως τῆς προσφυγῆς, ἰσχυρισθεῖσα ὅτι ἡ προθεσμία ἀσκήσεως προσφυγῆς κατά τῆς ἀναλύσεως ἀποδοχῶν εἶχε ἐκπνεύσει τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1979.

Στίς 19 Ἰουνίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέσυρε τήν ἐν λόγω ἔνσταση.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας ἐπί τοῦ ἀπαραδέκτου χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

Μέ διάταξη τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε νά ἑνώσει καί νά συνεκδικάσει τίς παροῦσες ὑποθέσεις πρός διευκόλυνση τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Μέ διάταξη τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἔκρινε τίς παροῦσες προσφυγές ἀπαράδεκτες καθ' ὅσον μέρος στρέφονται κατά τοῦ Συμβουλίου.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

1. Ὁ *κάθε προσφεύγων* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

«Ι. Ὅσον ἀφορᾶ τήν πρώτη τῶν καθ' ὧν:

1. νά ἀποφανθεῖ ὅτι εἶναι παράνομα καί νά ἀκυρώσει τά ἐκκαθαριστικά σημειώματα ἀποδοχῶν, πού κατήρτισε ἡ πρώτη τῶν καθ' ὧν γιά τούς μῆνες Ἰανουάριο καί Ἀπρίλιο 1979, καθώς καί τίς ἐπί τῶν ἐνστάσεων ἀποφάσεις της τῆς 12. 7. 1979 καί 28. 9. 1979, κατά τό μέτρο πού τά ἐν λόγω σημειώματα περιέχουν ἀναλύσεις ἀποδοχῶν πού ὑπελογίσθησαν κατ' ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἀριθ. 3085/78, 3086/78 καί 3087/78·
2. νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται ἀποδοχῶν, γιά τόν καθορισμό τῶν ὁποίων λαμβάνεται ἐπίσης ὑπ' ὄψη ἡ ἀγοραστική δύναμη τῆς ἰταλικῆς λιρέτας στήν ἀλλοδαπή, καθώς καί στήν ἐπαρχία τοῦ Varese ἀπό τῆς τοποθετήσεως τοῦ προσφεύγοντος στήν Ispra, ἀλλά τό ἐνωρίτερο ἀπό τοῦ Ἰανουαρίου 1976·
3. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τό ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2 αἴτημα, νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται ἀποδοχῶν, γιά τόν καθορισμό τῶν ὁποίων λαμβάνεται ἐπίσης ὑπ' ὄψη ἡ ἀγοραστική δύναμη τῆς ἰταλικῆς λιρέτας στήν ἐπαρχία τοῦ Varese ἀπό τῆς τοποθετήσεως τοῦ προσφεύγοντος στήν Ispra, ἀλλά τό ἐνωρίτερο ἀπό τοῦ Ἰανουαρίου 1976·
4. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τά ὑπ' ἀριθ. 2 καί 3 αἰτήματα, νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται ἀποδοχῶν, γιά τόν καθορισμό τῶν ὁποίων λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ἡ ἀγοραστική δύναμη τῆς ἰταλικῆς λιρέτας, μέ βάση τήν Ρώμη, ἀπό τῆς τοποθετήσεως τοῦ προσφεύγοντος στήν Ispra, ἀλλά τό ἐνωρίτερο ἀπό τοῦ Ἰανουαρίου 1976·
5. νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται, ἀπό τοῦ Ἀπριλίου 1979 συμπεριλαμβανομένου, ἀποδοχῶν ἀντιστοιχουσῶν τουλάχιστον πρός ἐκεῖνες πού τοῦ κατεβάλλοντο, σέ ἰταλικές λιρέτες, μέχρι καί τοῦ Μαρτίου 1979, τά ἀνωτέρω δέ μετά τήν διενέργεια τῶν ἰδίων πληρωμῶν κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ μέ ἐκεῖνες πού ἐπραγματοποιήθησαν μέχρι τόν Μάρτιο τοῦ 1979, ἐπαυξανομένων ὅπως κατά τό ἐπί τοῖς ἑκατό ποσοστό τῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη ἀπό τοῦ Ἀπριλίου 1979, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ·
6. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τό ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 5 αἴτημα, νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται, ἀπό τοῦ Ἀπριλίου 1979 συμπεριλαμβανομένου, ἀποδοχῶν ὑπολογιζομένων ἐπί τῇ βάσει τῶν νομίμων, ἰσχυουσῶν καί ἐφαρμοστέων μέχρι τόν Μάρτιο τοῦ 1979 διατάξεων, χωρίς ἑπομένως ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου 3085 καί 3086/78, δηλαδή μέχρι του ὕψους τοῦ ἰδίου ποσοῦ, τοῦ πληρωτέου σέ ἰταλικές λιρέτες, μετά τήν ἐκτέλεση τῶν ἰδίων πληρωμῶν κατ' ἐφαρογή τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ μέ ἐκεῖνες πού ἐπραγματοποιήθησαν μέχρι τόν Μάρτιο 1979·
7. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τό ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 6 αἴτημα, νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται ἀποδοχῶν, οἱ ὁποῖες, ἐφ' ὅσον οἱ πληρωμές πού ἐκτελοῦνται κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ παραμένουν στό ἴδιο ὕψος, συνίστανται σέ ποσό, μετατρεπόμενο σέ λιρέτες, τό ὁποῖο ἀντιστοιχεῖ στό ποσό πού εἰσέπραττε ὁ προσφεύγων σέ λιρέτες μέχρι τό 1979, ἐξυπακουομένου ὅτι προσαρμογή στήν νέα ἔννομη κατάσταση πού ἐδημιουργήθη μέ τούς κανονισμούς τοῦ Συμβουλίου 3085 καί 3086/78 πρέπει νά πραγματοποιεῖται, κατά τήν διάρκεια μιᾶς μεταβατικῆς περιόδου, βάσει τῶν πραγματικῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν, πού ἔχουν προβλεφθεῖ γιά τό μέλλον, ἀλλά ὄχι βάσει τῶν ἀναπροσαρμογῶν πού ἐπραγματοποιήθησαν βάσει τῶν ἄρθρων 64 καί 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ·
8. ὅλως ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τά ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 6 καί 7 αἰτήματα, νά ἀποφανθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δικαιοῦται ἀποδοχῶν κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 3085/78·

9. νά άποφανθεῖ ὅτι ἡ πρώτη τῶν καθ' ὧν ὀφείλει νά προβεῖ σέ διόρθωση τῆς ἀναλύσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσφεύγοντος, σύμφωνα μέ τίς ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τά ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2 καί 8 αἰτήματα καί σέ καταβολή τοῦ ἐκ τῆς διαφορᾶς ποσοῦ.

II. Ὅσον ἀφορᾶ καί τήν πρώτη καί τό δεύτερο τῶν καθ' ὧν:

1. νά ὑποχρεώσει τούς καθ' ὧν νά καταβάλουν σέ ἰταλικές λιρέτες τό ἐκ τῆς διαφορᾶς ποσό, πού προκύπτει μετά τόν ὑπολογισμό πού ἀναφέρεται ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. I. 9·

III. 1. νά ὑποχρεώσει τούς καθ' ὧν νά ἀποκαταστήσουν τήν ζημία πού προεκλήθη στήν περιουσία τοῦ προσφεύγοντος, ὡς πρός τήν ὁποία ζητεῖται ὅπως τό Δικαστήριο καθορίσει στό ποσό τῶν τόκων, πρός 6 %, πού ὑπολογίζονται ἐπί τοῦ ποσοῦ τῶν καθυστερουμένων, τά ὁποῖα ὠφείλοντο κατά τήν λήξη τῶν προθεσμιῶν καί μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς·

2. νά καταδικάσει τούς καθ' ὧν στά δικαστικά ἔξοδα.»

2. Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

I. 1. νά ἀπορρίψει ὡς ἀπαράδεκτες, καθ' ὅσον τήν ἀφοροῦν, τίς προσφυγές κατά τό μέρος πού, βασιζόμενες ἐπί τοῦ παρανόμου τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 3087/78 τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, βάλλουν ἀμέσως ἡ ἐμμέσως κατά τοῦ ἐσφαλμένου τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, ὁ ὁποῖος ἐφηρμόσθη ἐπί τῶν ἀναλύσεων τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσφεύγοντος γιά τούς μῆνες Ἰανουάριο καί Ἀπρίλιο 1979·

2. νά ἀπορρίψει, κατά τά λοιπά, τίς προσφυγές ὡς ἀβάσιμες·

3. νά καταδικάσει τούς προσφεύγοντες στά δικαστικά ἔξοδα·

II. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τό ὑπ' ἀριθ. I.1 αἴτημα: νά ἐπιτρέψει στήν Ἐπιτροπή νά διατυπώσει τήν ἄποψή της ἐπί τοῦ βασίμου τῶν ἀνωτέρω αἰτημάτων, ἐντός προθεσμίας πού θά τάξει τό Δικαστήριο·

III. ἐπικουρικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τό ὑπ' ἀριθ. I.2 αἴτημα: νά ἀπορρίψει τό αἴτημα πού προβάλλεται ὑπ' ἀριθ. III.1 ὡς ἀβάσιμο κατά τό μέτρο πού ζητοῦνται τόκοι ὑπερημερίας γιά χρονική περίοδο προηγουμένη τῆς ἡμερομηνίας κατά τήν ὁποία οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν τήν ἔνστασή τους κατά τοῦ ἐκκαθαριστικοῦ σημειώματος ἀποδοχῶν τοῦ μηνός Ἀπριλίου 1979.

Μέ τήν ἀπάντησή τους οἱ *προσφεύγοντες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο: συμπληρωματικῶς, νά κρίνει ὅτι ὁ κανονισμός 3086/78, στό μέτρο πού ἀφορᾶ τά αἰτήματά τους, στηρίζεται στόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς 74,3 καί ὄχι στόν «διορθωμένο» 70,3 (JO L 77, τῆς 29. 3. 1979, σ. 43).

Μέ τήν ἀνταπάντησή της ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο: νά ἀπορρίψει ὡς ἀπαράδεκτα, ἤ ἐν πάση περιπτώσει ὡς ἀβάσιμα, τά ἐπικουρικά αἰτήματα τῶν ἀπαντήσεων μέ τά ὁποῖα ἐπιδιώκεται ἡ ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς 74,3 στήν ἀνάλυση ἀποδοχῶν τοῦ μηνός Ἀπριλίου 1979.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι οἱ προσφεύγοντες καί ἡ Ἐπιτροπή ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο νά θεωρήσει ὅτι τά ἐπιχειρήματα πού ἀνεπτύχθησαν στήν παράλληλη ὑπόθεση Birke (543/79) ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο τμήμα τῶν ἐπιχειρημάτων τους στίς προκειμένες ὑποθέσεις.

Οἱ *προσφεύγοντες* ἐμμένουν στό ὅτι τά μεταφερόμενα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII, ποσά τούς εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν πληρωμή ἐξόδων ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων τους (πχ. οἱ Amesz, Hoffmann, Knoeppel καί Nijman), γιά τήν καταβολή προαιρετικῶν εἰσφορῶν στήν ἀπό τόν νόμο προβλεπομένη ἀσφάλιση συντάξεως (πχ. ὁ Bauch) ἤ γιά τήν καταβολή μηνιαίων δόσεων στεγαστικοῦ

δανείου πού ἔχει χορηγηθεῖ ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἤ στό πλαίσιο ἄλλων μακροπροθέσμων ὑποχρεώσεων πού ἔχουν ἀναληφθεῖ, κυρίως ἔναντι τῆς BHW. Οἱ προσφεύγοντες ἔχουν τήν γνώμη ὅτι ἡ διαδικασία πού καθιερώθη μέ τόν κανονισμό 3085/78 ἔχει μεταβάλει σέ τέτοιο σημεῖο τήν κατάσταση, ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀποδοχές τους, ὥστε νά μήν ἐξασφαλίζεται πλέον ἐπαρκῶς ἡ κάλυψη τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τους στήν Ἰταλία, ἄν συνεχίσουν νά ἐκπληροῦν τίς ὑποχρεώσεις πού ἔχουν ἀναλάβει μακροπροθέσμως βάσει ὑφισταμένης ἀπό πολλῶν ἐτῶν πρακτικῆς μεταφορᾶς χρημάτων.

Ἡ *Ἐπιτροπή* εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἐπιβάλλεται νά γίνει διάκριση μεταξύ τοῦ ἐπιπέδου ἀποδοχῶν καί τοῦ συστήματος μεταφορᾶς τους. Οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 δέν ἔχουν ἐπιφέρει καμία μείωση τῶν ἀποδοχῶν πού λαμβάνουν οἱ ὑπάλληλοι. Τό μοναδικό τους ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἐξάλειψη τῶν μή προβλεφθέντων ὑπό τοῦ νομοθέτου προνομίων, τῶν ὁποίων οἱ ὑπάλληλοι, καταγόμενοι ἀπό κράτος μέλος πλήν τῆς Ἰταλίας καί ὑπηρετοῦντες σ' αὐτό τό κράτος μέλος, ἠδύναντο νά ἀπολαύουν ἀπό τό παλαιό σύστημα μεταφορῶν (πού ἐστηρίζετο στίς τιμές συναλλάγματος τοῦ ΔΝΤ πού δέν ἴσχυαν πλέον), ἀπό τό 1971 (δηλαδή μετά τήν ἐξάρθρωση τοῦ διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος) μέχρι τῆς θέσεως σέ ἰσχύ τοῦ κανονισμοῦ 3085/78.

Ἡ Ἐπιτροπή παραπέμπει στίς παρατηρήσεις της ἐπί τῆς ὑποθέσεως Birke (543/79), ὅπου ὑποστηρίζει κυρίως ὅτι, προβαίνοντας στήν μεταρρύθμιση τοῦ συστήματος μεταφορᾶς, μερίμνησε δεόντως γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπαλλήλων.

Ἔτσι, πρό τῆς 1ης Ἀπριλίου 1979, ἕνας ὑπάλληλος ὑπηρετῶν στίς Βρυξέλλες, ἔπρεπε νά δαπανᾶ ποσό 13 660 βελγικῶν φράγκων γιά τήν μεταφορά στήν Γερμανία ποσοῦ 1 000 DM, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII. Κατά τήν νέα ρύθμιση τοῦ συστήματος μεταφορᾶς, τό ἐν λόγω ποσό ἀνῆλθε σέ 15 968 βελγικά φράγκα. Ἐπειδή τό μεταφερόμενο τμήμα τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ συνεδέετο μέ τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφηρμόζετο γιά τήν Γερμανία, τό γεγονός αὐτό τοῦ παρεῖχε, σέ σύγκριση μέ τόν ὑπηρετοῦντα στήν Γερμανία ὑπάλληλο — μέ τόν ὁποῖο συντελεστή μετεφέρετο τό ἴδιο ποσό σέ DM — αὔξηση τῆς ἀγοραστικῆς του δυνάμεως κατά 2 308 βελγικά φράγκα. Γιά ἕναν ὑπάλληλο ὑπηρετοῦντα στήν Ispra, ἡ ἴδια μεταφορά 1 000 DM πρός τήν Γερμανία θά ἀνήρχετο ἐπίσης σέ 13 660 βελγικά φράγκα στήν τελευταία τιμή συναλλάγματος τοῦ ΔΝΤ 13,66 BFR ἀνά DM. Ἀπεναντίας, μετατρεπόμενο σέ λιρέτες μέ τήν τιμή συναλλάγματος πού ἐφηρμόζετο τό 1965 (100 λιρέτες = 8 βελγικά φράγκα), τό ποσό αὐτό θά εἶχε ὡς συνέπεια μείωση μόνο κατά 170 750 λιρέτες τοῦ τμήματος τῶν καταβαλλομένων στήν Ἰταλία ἀποδοχῶν. Μέ τήν ἐφαρμογή τῆς νέας μεθόδου, οἱ ἀποδοχές πού ὁ ὑπάλληλος αὐτός ἔχει στήν διάθεσή του στήν Ἰταλία μειώνονται κατά 293 111 λιρέτες. Ὁ ὑπάλληλος πού ὑπηρετεῖ στήν Ἰταλία θά ἠδύνατο ἑπομένως νά κερδίζει μέχρι τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 ἀγοραστική δύναμη 122 361 λιρετῶν, λόγω τοῦ ὅτι ἡ μεταφορά του δέν ἦταν συνδεδεμένη μέ τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού ἴσχυε στήν Γερμανία. Ἡ Ἐπιτροπή δέν κατανοεῖ πῶς εἶναι δυνατό ἡ διατήρηση τῆς καταστάσεως πού ἴσχυε πρό τῆς 1ης Ἀπριλίου 1979 νά συμβιβάζεται μέ τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Ὅλοι οἱ προσφεύγοντες, ἑπομένως, εἶχαν αὐξήσει τά ποσά τῶν μεταφορῶν, τά ὁποῖα ἀφορᾶ τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1979 καί 1ης Ἀπριλίου 1979, παρ' ὅλο πού εἶχαν πληροφορηθεῖ τήν ἐπικείμενη μεταρρύθμιση. Ἀπό θεωρητική καθαρά ἄποψη, μέ τόν τρόπο αὐτό εἶχαν ἀποδεχθεῖ τήν μείωση τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους πού παρέμενε διαθέσιμο στήν Ἰταλία. Ἡ μείωση αὐτή δέν ἀποτελοῦσε, ἐν πάση περιπτώσει, τίποτε ἄλλο παρά τό ἀντίτιμο τῶν συναλλαγματικῶν ὠφελειῶν πού τούς εἶχε παράσχει, κατά τήν προηγηθεῖσα τῆς 1ης Ἀπριλίου 1979 περίοδο, ἡ ἐφαρμογή τοῦ τότε ἰσχύοντος συστήματος μεταφορᾶς χωρίς νά ὑπάρχει γι' αὐτό ἀντικειμενική αἰτιολογία.

Οἱ *προσφεύγοντες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο νά κρίνει ὅτι ὁ κανονισμός 3086/78

δέν ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθεῖ κατά τόν τρόπο πού προεβλέφθη ἀπό τήν μεταγενέστερη διόρθωση πού ἐδημοσιεύθη στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα. Ὁ κανονισμός εἶχε προβλέψει συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς 74,3 γιά τήν Ἰταλία, ὁ ὁποῖος περιείχετο ἄλλωστε σέ ὅλα τά σχέδια πού εἶχαν προηγηθεῖ τῆς ἐκδόσεως τοῦ κανονισμοῦ. Στήν ΕΕ L 77 τῆς 29. 3. 1979 εἶχε δημοσιευθεῖ, στήν σελίδα 43, διορθωτικό τοῦ κανονισμοῦ, μέ τό ὁποῖο ἐμειώθη ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 70,3 πρός ζημία τῶν προσφευγόντων. Ἡ διόρθωση αὐτή στερεῖται ἐννόμου ἀποτελέσματος. Τό κείμενο ἑνός κανονισμοῦ τό ὁποῖο συνετάγη καθ' ὁρισμένον τρόπο, κατά τήν διαδικασία ἐπεξεργασίας τοῦ κανόνα δικαίου, δέν δύναται νά τροποποιηθεῖ μέ διόρθωση πού προέρχεται ἀπό τήν διατύπωση τῆς ΕΕ ἤ ἄλλης διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀλλά μόνον μέ νέο κανονισμό, γιά τόν ὁποῖο πρέπει νά ἔχει τηρηθεῖ ἐπίσης ἡ διαδικασία ἐπεξεργασίας τῶν νομοθετικῶν πράξεων.

Οἱ προσφεύγοντες ζητοῦν τά αἰτήματά τους νά ἑρμηνευθοῦν ὑπό τήν ἔννοια ὅτι οἱ ἀποδοχές τους πρέπει νά ὑπολογίζονται σύμφωνα μέ τόν κανονισμό ὅπως ἐδημοσιεύθη μέ τήν ἀρχική του διατύπωση. Κατά συνέπεια, οἱ προσφεύγοντες δικαιοῦνται τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ ἀπό τήν διαφορά πού προκύπτει.

Ἡ δήλωση τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι οὔτε οἱ ὑποσχέσεις καί ἐγγυήσεις, πού εἶχε παράσχει ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου, οὔτε ἡ ἀπόφαση τοῦ Κοινοβουλίου ἀφοροῦσαν τίς μεταφορές χρημάτων καί ὅτι τό Κοινοβούλιο εἶχε ἐπιτρέψει ἀκόμη καί τίς ἐπισυμβάσες ζημίες, εἶναι μία ψευδής δήλωση, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἔγγραφη ἐρώτηση ἀριθ. 2140/80 τοῦ βουλευτοῦ Linkohr πρός τήν Ἐπιτροπή:

«1. Ἡ ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου 3085/78 καί 3086/78 ἔχει μειώσει σημαντικά, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις, τούς μισθούς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος. Περισσότερο θίγονται οἱ ὑπάλληλοι πού ὑπηρετοῦν στήν Ἰταλία, τῶν ὁποίων οἱ ἀποδοχές ἔχουν ὑποστεῖ, μερικές φορές, μείωση ἄνω τοῦ 30 %.

Γιά ποιό λόγο ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει τηρήσει τίς διαβεβαιώσεις της πρός τό Κοινοβούλιο, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες:

α) οἱ προτάσεις της δέν θά ἐπηρέαζαν καθόλου τήν πραγματική ἀξία τῶν καταβαλλομένων στούς ὑπαλλήλους μισθῶν καί ἀποζημιώσεων,

β) οἱ προτάσεις της δέν θά ἔβλαπταν σέ τίποτε, στό θέμα ἀποδοχῶν καί λοιπῶν καταβολῶν, τούς μονίμους καί μή μονίμους ὑπαλλήλους τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων;»

Εἶναι οὐσιώδους σημασίας ἄν στόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού ἐτροποποιήθη μέ τόν κανονισμό 3087/78 τοῦ Συμβουλίου πρέπει νά συνυπολογίζεται τό κόστος ζωῆς στό Varese ἤ στήν Ρώμη. Κατά τήν συνεδρίαση τοῦ Φεβρουαρίου 1981, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐδήλωσε ὅτι στό θέμα τῶν συντελεστῶν πού ἐφαρμόζονται στούς τόπους ὑπηρεσίας δύνανται νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη μόνο οἱ πρωτεύουσες, λόγω τοῦ πολυαρίθμου τῶν τόπων ὑπηρεσίας πού δυσχεραίνει τήν προσφυγή σέ ἄλλες μεθόδους. Σύμφωνα ὅμως μέ τόν κανονισμό, σημασία ἔχει ὁ πραγματικός τόπος ὑπηρεσίας καί ὄχι ἡ πρωτεύουσα τῆς χώρας, ἐνόσω στό Varese ὑπηρετοῦν περίπου 1 800 ὑπάλληλοι καί στήν Ρώμη περίπου 20. Πρέπει ἐξ ἄλλου νά προστεθεῖ ὅτι μέχρι τό 1970 ὑπῆρχε συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τό Varese. Στίς 17 Μαρτίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή ἐπληροφόρησε τό Συμβούλιο ὅτι στό θέμα τῶν συντελεστῶν πού ἐφαρμόζονται στόν τόπο ὑπηρεσίας ἔπρεπε νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη ὄχι μόνον οἱ πρωτεύουσες τῶν κρατῶν μελῶν, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι τόποι ὑπηρεσίας στίς χῶρες αὐτές, ὅταν ἀπό ἀντικειμενικά στοιχεῖα

έμφανίζεται κίνδυνος σοβαρῶν παραποιήσεων σχετικά μέ τά δεδομένα πού ἔχουν διαπιστωθεῖ στήν πρωτεύουσα τῆς ἐν λόγω χώρας κατά τήν ἐξακρίβωση τοῦ ἐπιπέδου ἀποδοχῶν (ἔγγραφο COM(81) 109 τελικό).

Οἱ προσφεύγοντες ἀποκρούουν τό ἐπιχείρημα τῆς Ἐπιτροπῆς, κατά τό ὁποῖο οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 δέν ἔχουν προκαλέσει καμία μείωση τῶν καταβαλλομένων στούς ὑπαλλήλους ἀποδοχῶν καί ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ὑπηρετοῦντες στήν Ἰταλία ὑπάλληλοι, γιά νά ἀποκτήσουν συνάλλαγμα στήν ἐλεύθερη ἀγορά, ἔπρεπε νά καταβάλουν πχ. 26 λιρέτες γιά 1 βελγικό φράγκο, δηλαδή σαφῶς περισσότερο ἀπό ὅσο ἐλάμβαναν βάσει τῆς ἰσοτιμίας πού ἐφηρμόζετο στούς μισθούς 18,35 λιρέτες γιά 1 βελγικό φράγκο. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο ἐπίσης, διευρύνθη ὁ κύκλος τῶν ὑπαλλήλων πού ἠδύναντο νά πραγματοποιήσουν μεταφορές, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII.

Οἱ προσφεύγοντες δέν δέχονται τό ἐπιχείρημα τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ὤφειλαν νά συγκρίνουν τίς ἀπώλειές τους τοῦ Ἀπριλίου 1979, ὄχι σέ σχέση πρός τόν μισθό τοῦ Μαρτίου 1979, ὅταν ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς ἦταν 146,8 ἀλλά σέ σχέση μέ τόν μισθό τοῦ Δεκεμβρίου 1978, ὅταν ὁ συντελεστής ἦταν 137,6. Ἡ Ἐπιτροπή, γιά τήν μεταρρύθμιση πού εἰσήχθη ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979, εἶχε τροποποιήσει τούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού θά ἐφηρμόζοντο τόν Μάρτιο 1979 (γιά τήν Ἰταλία 146,8 δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 3084/78 τοῦ Συμβουλίου). Ἡ τροποποίηση αὐτή ἀπετέλεσε ἀντικείμενο τοῦ κανονισμοῦ 3086/78 τοῦ Συμβουλίου. Συνεπῶς, ἡ σύγκριση μεταξύ τῶν μηνῶν Μαρτίου καί Ἀπριλίου ἐνδείκνυται ἐπί τῆς οὐσίας καί ἔχει ἀκριβές περιεχόμενο. Ὁ ὑπολογισμός τῶν τρεχουσῶν ἀποδοχῶν γιά τήν 15η Δεκεμβρίου 1978 εἶχε γίνει πράγματι μέ τήν χρήση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς 137,6 γιά τήν Ἰταλία δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 1461/78 τοῦ Συμβουλίου. Ὁ συντελεστής αὐτός ὅμως, μέ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, εἶχε καταργηθεῖ ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978 μέ τόν κανονισμό 3084/78 τοῦ Συμβουλίου καί εἶχε ἀντικατασταθεῖ ἀπό τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς 146,8. Ἡ Ἐπιτροπή ὅμως, γιά τά ἀριθμητικά της παραδείγματα, ἐχρησιμοποίησε τόν συντελεστή 137,6 ὁ ὁποῖος εἶχε προβλεφθεῖ γιά τήν Ἰταλία μέ τόν κανονισμό 1461/78 τοῦ Συμβουλίου. Ἡ Ἐπιτροπή, στήν πραγματικότητα, γιά τούς ὑπολογισμούς ἐπί τῶν μισθῶν τοῦ Δεκεμβρίου 1978, ὤφειλε νά ἐφαρμόσει τόν κατά νόμο συντελεστή 146,8, ὁ ὁποῖος προέκυπτε ἀπό τόν κανονισμό 3084/78 τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ζημία τήν ὁποία ἀναφέρουν καί ὑπολογίζουν οἱ προσφεύγοντες προέρχεται ἀπό τά ἀνωτέρω. Ἡ Ἐπιτροπή, ἐπομένως, ὀφείλει νά ἐγκαταλείψει τήν τακτική προκλήσεως συγχύσεως καί νά ἐπιτύχει νά συμφωνήσει μέ τούς προσφεύγοντες τουλάχιστον ἐπί τῶν ἀντικειμενικῶν δεδομένων.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἔχει τήν γνώμη ὅτι τό δικόγραφο τῆς προσφυγῆς ἐπί τῆς διορθώσεως τῶν δημοσιευθέντων συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς εἶναι ἀπαράδεκτο, διότι τό αἴτημα τῶν προσφευγόντων δέν ἔχει ἀποτελέσει οὔτε ἀντικείμενο ἐνστάσεως, κατά τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ, οὔτε ἀντικείμενο προσφυγῆς βάσει τοῦ ἄρθρου 91, παράγραφος 2, ἐντός τῶν προβλεπομένων προθεσμιῶν.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφυγή δέν εἶναι βάσιμη. Ἀπό τήν ἔννοια τοῦ διορθωτικοῦ — σέ ἀντιδιαστολή πρός μεταγενέστερη τροποποίηση ἐπί τῆς οὐσίας τῆς πράξεως — προκύπτει ὅτι τό διορθωτικό δέν πρέπει νά ἐκδίδεται κατά τήν αὐτή διαδικασία ὅπως καί ἡ ἴδια ἡ διορθούμενη πράξη. Ἡ διόρθωση λαθῶν διατυπώσεως πού περιέχονται στούς κανονισμούς τοῦ Συμβουλίου μέ ἕνα ἁπλό διορθωτικό τοῦ κειμένου, πού ἔχει δημοσιευθεῖ στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα, ἀποτελεῖ συνήθη πρακτική. Τό Δικαστήριο, κατά τά φαινόμενα, δέν ἔχει διατυπώσει κρίση, μέχρι σήμερα, ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 3086/78 ἔχουν μοναδικό σκοπό νά προσαρμόσουν ἀναδρομικῶς, ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978, τόν συντελεστή 146,8, ὁ ὁποῖος εἶχε καθορισθεῖ μέ τόν κανονισμό 3084/78 τοῦ Συμβουλίου,

τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, πρός τίς νομισματικές ἰσοτιμίες πού εἶχαν τροποποιηθεῖ μέ τόν κανονισμό 3085/78. Οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού περιέχονται στούς κανονισμούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκδοθεῖ σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 64 καί 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἔχουν ὑπολογισθεῖ διαιρώντας τόν δείκτη πού προκύπτει κατά τήν μέθοδο «Fisher» διά τῆς ἀντιστοίχου τιμῆς συναλλάγματος, πού χρησιμοποιεῖται γιά τήν μετατροπή τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων στό νόμισμα τῆς χώρας τοῦ τόπου ὑπηρεσίας, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ. Ἡ τιμή πού ἐφηρμόζετο ἐπί τῆς μεταφορᾶς αὐτῆς μέχρι τήν 31η Μαρτίου 1979 ἦταν 12,50 λιρέτες ἀνά 6ελγικό φράγκο. Ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 3085/78, ἐφαρμοστέα τιμή ἦταν ἡ τιμή πού ἐχρησιμοποιεῖτο γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά τήν 1η Ἰουλίου 1978, δηλαδή 26,1097 λιρέτες ἀνά 6ελγικό φράγκο. Ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία (146,8 μέχρι τήν 31η Μαρτίου 1979) ὑπελογίσθη, ἑπομένως, ἐκ νέου 6άσει τοῦ ἀκολούθου τύπου:

$$\frac{146{,}8 \times 12{,}50 \text{ (παλαιά τιμή λιρέτας)}}{26{,}1097 \quad \text{(νέα τιμή λιρέτας)}}$$

Ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, σέ στρογγυλό ἀριθμό, ἦταν 70,3.

Ἑπομένως, ὁ συντελεστής 74,3 ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη στήν ΕΕ L 369 τῆς 29ης Δεκεμβρίου 1978, στή σελίδα 8, ἀποτελοῦσε προφανῶς τυπογραφικό λάθος. Τό λάθος αὐτό ὀρθῶς διορθώθη μέ διορθωτικό πού ἐδημοσιεύθη στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα καί δέν ἠδύνατο μέ κανέναν τρόπο νά 8ίξει τά δικαιώματα τῶν προσφευγόντων. Ἡ ἀνακοίνωση τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Μαρτίου 1979 πρός τό προσωπικό της περιεῖχε, ἄλλωστε, τόν ὀρθό συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς.

Ἂν τό Δικαστήριο δέν συμμερισθεῖ τήν γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία εἶναι ἀπαράδεκτα τά δικόγραφα τῶν προσφυγῶν περί ἐσφαλμένου συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἐφαρμοζομένου ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπηρετούντων στήν Ἰταλία ὑπαλλήλων λόγω τοῦ ὅτι δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό κόστος ζωῆς στό Varese οὔτε τό κόστος ἀγορᾶς συναλλάγματος, τότε ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά λάβει θέση κυρίως ἐπί τοῦ ζητήματος ἂν τό Συμβούλιο, κατά τόν προσδιορισμό τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, ἠδύνατο νά λάβει ὑπ' ὄψη τίς προσπάθειες τῶν κρατῶν μελῶν νά προωθήσουν ὁμοιόμορφες συνθῆκες ζωῆς στήν ἐπικράτειά τους. Ἐπιβάλλεται νά δοθεῖ ἐπίσης ἀπάντηση στό ζήτημα κατά πόσο οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ προσωπικοῦ, στό ὁποῖο ἀνήκουν καί οἱ προσφεύγοντες, ἠδύναντο νά δικαιολογήσουν τήν νέα μέθοδο ὑπολογισμοῦ τοῦ δείκτου Fisher, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐβασίζετο ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς.

Δέν εἶναι δυνατό νά γίνει δεκτό τό ἐπιχείρημα σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ δυνατότης ὑποβολῆς ἐρωτήσεως ἐκ μέρους ἑνός μέλους τοῦ Κοινοβουλίου ἀποδεικνύει ὅτι εἶχαν ἀναληφθεῖ δεσμεύσεις ἔναντι τοῦ Κοινοβουλίου. Ἀπεναντίας, ἀπό τόν λόγο πού ἐξεφώνησε ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου, στίς 7 Ἰουλίου 1977, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Προϋπολογισμῶν, προκύπτει ὅτι τό Κοινοβούλιο εἶχε ἐνημερωθεῖ ἐφ' ὅλων τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ συστήματος μεταφορᾶς χρημάτων.

Ἡ περίπτωση τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων δέν εἶναι διαφορετική ἀπό τήν περίπτωση τῶν μονίμων ὑπαλλήλων· δέν ἔχουν ἰδιαίτερο δικαίωμα προστασίας τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης. Οἱ ἀποδοχές τους καί τό σύστημα μεταφορᾶς τους δέν ρυθμίζονται, πράγματι, ἀπ' εὐθείας μέ τήν σύμβαση προσλήψεως. Ἡ ἐν λόγω σύμβαση δέν περιέχει, ἐπίσης, κανέναν ὅρο πού νά προβλέπει ὅτι ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὅπως ἰσχύει σέ δεδομένη ἡμερομηνία, ἐφαρμόζεται χωρίς νά μεταβάλλεται ἡ μετέπειτα ἐκτέλεση τῆς συμβάσεως προσλήψεως. Αὐτό σημαίνει ὅτι σέ κάθε περίπτωση ἐφαρμόζεται ὁ ἰσχύων σήμερα κανονισμός. Συνεπῶς, οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 3085/78 ἐφαρμόζονται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων καί ἐπί τῶν μεταφορῶν χρημάτων τους κατά τόν ἴδιο τρόπο πού ἐφαρμόζονται γιά τούς μονίμους ὑπαλλήλους.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι τά στοιχεῖα ἐπί τῶν ὁποίων βασίζεται ὁ ὑπολογισμός τῶν ἀποδοχῶν δέν τίθενται ἐν ἀμφιβόλω. Οἱ προσφεύγοντες δέν δικαιοῦνται νά ἐπικαλεσθοῦν τίς ὠφέλειες πού ἀπεκόμισαν, ἀναδρομικῶς μέχρι τήν 1η Ἰανουαρίου 1978, ἀπό τούς ἐν λόγω κανονισμούς, γιά νά προσδιορίσουν ἁπλῶς τό μέγεθος τῆς ζημίας πού ὑπέστησαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979. Ἐπιπροσθέτως, ὅπως προανεφέρθη, οἱ προσφεύγοντες ηὔξησαν τήν ζημία αὐτή, ἀνεβάζοντας, μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1979 καί 1ης Ἀπριλίου 1979, τό ποσό τῶν μεταφορῶν πού πραγματοποιοῦνται βάσει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII, ἐνῶ εἶχαν ἐνημερωθεῖ γιά τήν ἐπικείμενη μεταρρύθμιση. Τέλος, οὔτε ἡ αἰτία οὔτε ἡ ἔκταση τῆς ζημίας, πού ἐπικαλοῦνται οἱ προσφεύγοντες, εἶναι τέτοιας φύσεως πού νά ὑποχρεώνει τήν Κοινότητα νά ἀνορθώσει τήν ζημία βάσει τῆς ὑποχρεώσεώς της περί ἀρωγῆς. Ἡ προκληθεῖσα ζημία δέν εἶναι ὑπερβολική· ἀποτελεῖ ἁπλῶς τό ἀντιστάθμισμα τοῦ πλεονάσματος τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τοῦ ὁποίου οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀδικαιολογήτως ἔτυχαν ἐπί ἔτη, ὅπως τό Δικαστήριο τό ἔχει ἤδη σαφῶς ἀναπτύξει.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφα πού κατετέθησαν στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 11 Ὀκτωβρίου 1979, οἱ προσφεύγοντες, ὑπάλληλοι τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπηρετοῦντες στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Ispra στήν Ἰταλία, ἤσκησαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων (ἐφ' ἑξῆς: ὁ κανονισμός), προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητοῦν νά ἀκυρωθοῦν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τους γιά τούς μῆνες ἀπό Ἰανουάριο μέχρι Ἀπρίλιο 1979 καί νά ὑποχρεωθεῖ ἡ Ἐπιτροπή νά ἀποκαταστήσει τήν ζημία πού τούς προεκάλεσαν οἱ παράνομες ἀποφάσεις περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τους.

2 Μέχρι τό τέλος τοῦ ἔτους 1978, ὁ κανονισμός ὥριζε ὅτι οἱ ἀποδοχές τοῦ ὑπαλλήλου ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα καί ὅτι καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του, βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού γίνονται δεκτές ἀπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο καί πού ἴσχυαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1965. Διευκρινίζετο ὅτι οἱ ἀποδοχές πού ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα προσαρμόζονται βάσει ἑνός συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ὑψηλοτέρου, κατωτέρου ἤ ἴσου πρός τό 100 %, ἀνάλογα μέ τίς συνθῆκες ζωῆς στούς διαφόρους τόπους ὑπηρεσίας. Τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ παρεῖχε τήν δυνατότητα στόν ὑπάλληλο νά μεταφέρει τακτικά, ἐντός ὁρισμένων ὁρίων, μέρος τῶν ἀποδοχῶν του στό νόμισμα ἄλλων κρατῶν μελῶν, μέσω τοῦ κοινοτικοῦ ὀργάνου στό ὁποῖο ὑπάγεται.

3 Κατόπιν τῆς ὑποτιμήσεως ὁρισμένων νομισμάτων πού ἐπῆλθε μετά τό 1970, τό Συμβούλιο ἐχρησιμοποίησε τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς ὄχι μόνο γιά νά προσαρμόζει τίς ἀποδοχές ἀνάλογα πρός τίς συνθῆκες ζωῆς στούς διαφόρους τόπους ὑπηρεσίας, ἀλλά καί γιά νά ἀντισταθμίζει τήν ὑποτίμηση ὁρισμένων ἀσθενῶν νομισμάτων. Συνέπεια αὐτοῦ ἦταν ὅτι, ἄν ὁ ὑπάλληλος πού ὑπηρετοῦσε σέ χώρα μέ ἀσθενές νόμισμα πραγματοποιοῦσε μεταφορά μέρους τῶν ἀποδοχῶν του πρός κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, τότε προσεπορίζετο συγκεκριμένα πλεονεκτήματα.

4 Στίς 21 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τόν κανονισμό (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3085/78 (JO L 369, σ. 6) περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Γιά τήν μετατροπή τῶν ἀποδοχῶν στό ἐθνικό νόμισμα τοῦ τόπου ὑπηρεσίας, ἐφαρμόζονται οἱ τιμές συναλλάγματος πού χρησιμοποιοῦνται τήν 1η Ἰουλίου 1978 γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Κοινοτήτων. Τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ἐτροποποιήθη ἐπίσης. Κατά τήν παράγραφο 3 τοῦ ἄρθρου 17 στήν νέα του διατύπωση:

«Οἱ μεταφορές πού προβλέπονται στήν παράγραφο 2 πραγματοποιοῦνται βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 63, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ· τά μεταφερόμενα ποσά πολλαπλασιάζονται ἐπί τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού προκύπτει ἀπό τήν διαφορά μεταξύ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα στό νόμισμα τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖται ἡ μεταφορά καί τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα τοποθετήσεως τοῦ ὑπαλλήλου.»

5 Τό ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει ὅτι ἡ μέν τυπική ἰσχύς τοῦ κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979, ἡ δέ οὐσιαστική ἰσχύς ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979.

6 Στίς 21 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε ἐπίσης τόν κανονισμό (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3086/78 περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, βάσει τῶν ὁποίων προσαρμόζονται οἱ ἀποδοχές καί οἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κατόπιν τῆς τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ περί τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν πού πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ (JO L 369, σ. 8). Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ καθορίζει, μεταξύ ἄλλων, τόν ἐφαρμοστέο ἐπί τῶν ἀποδοχῶν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 74,3 καί γιά τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας σέ 98,7.

7 Οἱ προσφεύγοντες μετέφεραν κατά τακτικά χρονικά διαστήματα, μέσω τῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, ὁρισμένα ποσά στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας.

8 Ἡ ἐφαρμογή τῶν προαναφερθεισῶν νέων διατάξεων εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979 τό κόστος τῶν πραγματοποιουμένων μεταφορῶν, ἐκφραζόμενο σέ ἰταλικές λιρέτες, ηὐξήθη καί, κατά συνέπεια, τό ὑπόλοιπο τῶν ἀποδοχῶν τῶν προσφευγόντων, μετά τίς μεταφορές, εἶχε μειωθεῖ.

9 Ἀπό τοῦ 1975, οἱ ὑπάλληλοι πού ὑπηρετοῦσαν στό Κοινό Κέντρο Ἐρευνῶν τῆς Ispra διετύπωσαν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς παράπονα γιά τήν αἰσθητή αὔξηση τοῦ κόστους ζωῆς στήν Ἰταλία καί κατά συνέπεια ἐζήτησαν τήν ἀναθεώρηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία. Διεμαρτυρήθησαν, εἰδικότερα, ἐπειδή, κατ' αὐτούς, τό κόστος ζωῆς στήν ἐπαρχία τοῦ Varese ἦταν ὑψηλότερο ἀπό τό κόστος ζωῆς στήν Ρώμη καί ἐζήτησαν ἐπιμόνως νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη αὐτή ἡ διαφορά κατά τόν καθορισμό τοῦ ἐφαρμοστέου ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τους συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς.

10 Κατά τήν διάρκεια τῶν ἐτῶν 1976, 1977 καί 1978, ἔγιναν συνεννοήσεις ἐπί τεχνικῶν θεμάτων, μεταξύ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ καί τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ Συμβουλίου, χωρίς ὅμως νά καταλήξουν σέ συμφωνία ἐπί τῆς μεταβολῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, οὔτε ἐπί τῆς ἡμερομηνίας μέχρι τῆς ὁποίας θά ἐξετείνετο ἡ ἀναδρομική ἰσχύς του. Ἐν τῷ μεταξύ, τό Συμβούλιο καθώρισε μέ διαδοχικούς κανονισμούς τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 176,6 ἔναντι 157,8 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1976, σέ 189,3 ἔναντι 157,8 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1976, σέ 120 ἔναντι 100 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977, σέ 132,1 ἔναντι 104,5 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 καί σέ 130,2 ἔναντι 100 γιά τό Βέλγιο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1977. Στίς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ κανονισμοί αὐτοί εἶχαν ἀναδρομική ἰσχύ περίπου ἕξι μηνῶν.

11 Στίς 26 Ἰουνίου 1978, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε τόν κανονισμό 1461/78 (JO L 176, σ. 1), μέ τόν ὁποῖο ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία καθωρίσθη σέ 137,6 ἔναντι 102,3 γιά τό Βέλγιο. Στίς αἰτιολογικές σκέψεις αὐτοῦ τοῦ κανονισμοῦ διευκρινίζεται ὅτι «ἀπόφαση ἐπί τῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς περί διορθώσεως τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς γιά τρεῖς χῶρες διορισμοῦ θά

ληφθεῖ μόνον κατόπιν μελέτης τήν ὁποία εἶναι ἐπιφορτισμένη νά ἐκπονήσει ἡ Ἐπιτροπή».

12 Μετά νέα ἔρευνα, πού διενήργησε ἡ Στατιστική Ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων καί συζητήσεις μεταξύ τῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ Συμβουλίου, ἡ Ἐπιτροπή προέτεινε, τήν 10η Νοεμβρίου 1978, στό Συμβούλιο νά καθορίσει τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 146,4 ἔναντι 102,3 γιά τό Βέλγιο, ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978. Ἡ πρόταση αὐτή ἔγινε δεκτή ἀπό τό Συμβούλιο, πού ἐθέσπισε τόν κανονισμό 3087/78 τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978 (JO L 369, σ. 10). Τήν ἴδια ἡμέρα τό Συμβούλιο ἐθέσπισε τόν κανονισμό 3084/78 (JO L 369, σ. 1), πού καθώριζε τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία σέ 146,8 ἔναντι 100 γιά τό Βέλγιο, ἀπό 1ης Ἰουλίου 1978.

13 Τό προσωπικό ἐπέκρινε τόν κανονισμό 3087/78, ἐπειδή καθώριζε τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς σέ ἕνα ἐπίπεδο χωρίς νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη τό κόστος ζωῆς στό Varese καί ἐπειδή καθώριζε τήν ἀναδρομική ἰσχύ τοῦ ἐν λόγω συντελεστοῦ μόνον ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978.

14 Τόν Ἰανουάριο 1979, ἡ Ἐπιτροπή προέβη σέ ἐκκαθάριση τῶν καθυστερουμένων ἀποδοχῶν πού προέκυπταν ἀπό τούς κανονισμούς 3087/78 καί 3084/78.

15 Στίς 26 Μαρτίου 1979, οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν στήν Ἐπιτροπή ἔνσταση, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ, κατά τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78. Τήν ἴδια ἡμέρα ὑπέβαλε στήν Ἐπιτροπή αἴτηση, ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ, μέ τήν ὁποία ἐζήτησε νά λάβει ἀμέσως τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά νά ἀντισταθμισθεῖ ἡ μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως κατά τά ἔτη 1976 καί 1977. Ἡ αἴτηση αὐτή ἀφοροῦσε τόν κανονισμό 3087/78.

16 Οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν μέ ἐπιστολή τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ, ἔνσταση πού ἀφοροῦσε τήν ἀναδρομική ἰσχύ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, ἡ ὁποία προέκυπτε ἀπό τόν κανονισμό 3087/78. Στίς 13 Ἰουνίου, οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν ἔνσταση κατά τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78, ὅπως αὐτή διαφαίνεται ἀπό τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα τῶν ἀποδοχῶν τους γιά τόν μήνα Ἀπρίλιο.

17 Μέ έγκυκλίους τῆς 12ης Ἰουλίου καί τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τίς ἐν λόγω ἐνστάσεις.

18 Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ προσφεύγοντες ἤσκησαν τίς παροῦσες προσφυγές κατά τοῦ Συμβουλίου καί τῆς Ἐπιτροπῆς, μέ τίς ὁποῖες ἀμφισβητοῦν τό κόστος τῶν μεταφορῶν χρημάτων πού διενεργοῦνται βάσει τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78, τό ποσό καί τήν ἡμερομηνία ἐφαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού καθώρισε ὁ κανονισμός 3087/78.

19 Μέ διάταξη τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981 (Συλλογή, σ. 2569), τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἔκρινε τίς παροῦσες προσφυγές ἀπαράδεκτες κατά τό μέτρο πού στρέφονται κατά τοῦ Συμβουλίου.

Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

20 Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη, κατά τό μέτρο πού στρέφεται κατά τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ 3087/78. Κατ' αὐτή, ἡ ἔνσταση τῆς 26ης Μαρτίου 1979, σχετικά μέ τόν κανονισμό 3087/78, ἀφοροῦσε μέν τήν ἔκταση τῆς ἀναδρομικότητος, ἀλλά δέν περιεῖχε καμία αἰτίαση κατά τῆς μεθόδου ὑπολογισμοῦ τῶν διακυμάνσεων τοῦ κόστους ζωῆς οὔτε, συνεπῶς, κατά τοῦ ὕψους τῆς αὐξήσεως τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ ἔνσταση αὐτή εἶναι ἐκπρόθεσμος ὡς πρός τήν προσβολή τῆς μή καταβολῆς καθυστερουμένων ὀφειλῶν γιά τά ἔτη 1976 καί 1977. Ἡ ἐκκαθάριση τῶν καθυστερουμένων τοῦ Ἰανουαρίου 1979, ἡ ὁποία ἀφοροῦσε τό ποσό τῶν σχετικῶν πρός τήν προηγουμένη τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1978 περίοδο ὀφειλῶν, ἐπιβεβαιώνει τίς προηγούμενες τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς μηνιαῖες ἐκκαθαρίσεις καί θεωρεῖται, ἐπομένως, ὡς πράξη βεβαιωτική τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων, ἡ ὁποία δέν δύναται νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο αὐτοτελοῦς προσφυγῆς.

21 Ὅσον ἀφορᾶ τό αἴτημα σχετικά μέ τό ζήτημα τῆς μεταφορᾶς στό ἐξωτερικό τμήματος τῶν ἀποδοχῶν, αἴτημα τό ὁποῖο ἀντιστοιχεῖ στήν ἔνσταση τοῦ Ἰουνίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει ὑποστηρίξει ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο.

22 Ἐπί τῆς ἐνστάσεως αὐτῆς, οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ προθεσμίες ἀσκήσεως προσφυγῆς ἀρχίζουν νά τρέχουν μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κοινοτικοῦ ὀργάνου ἐπί ἐνστάσεως τῶν προσφευγόντων.

23 Μολονότι τό ἐπιχείρημα αὐτό τῶν προσφευγόντων δέν δύναται νά κατισχύσει, ἐν τούτοις, ἐν ὄψει τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν, ἡ ἔνσταση τῆς Ἐπιτροπῆς δέν πρέπει νά γίνει δεκτή. Πράγματι, παρ' ὅλο πού πρέπει νά διασφαλίζεται ἡ ἐφαρμογή τῆς διατάξεως τοῦ κανονισμοῦ πού προβλέπει τήν προηγουμένη ὑποβολή διοικητικῆς ἐνστάσεως ἐντός σχετικά σύντομης προθεσμίας, λόγω τῶν ἀπό πολλῶν μηνῶν συζητήσεων μεταξύ τοῦ Συμβουλίου, τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν ἐκπροσώπων τῶν ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων, ἐπιβάλλεται νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι οἱ προσφεύγοντες δικαιολογημένως ἀνέμεναν τό ἀποτέλεσμα τῶν συζητήσεων αὐτῶν προτοῦ ἀρχίσουν νά ἀνησυχοῦν γιά τήν ἐνδεχομένως ἀρνητική ἔκβασή τους ὡς πρός τούς μισθούς τους. Πράγματι, οἱ κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς ἐκδίδονται μέ κάποια βραδύτητα καί, ἐπομένως, ἔχουν συνήθως ἀναδρομική ἰσχύ, χωρίς νά εἶναι δυνατό νά προβλεφθεῖ ἡ διάρκεια τῆς καθυστερήσεως. Τό ἴδιο ἄλλωστε τό Συμβούλιο, μέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 1461/78, ἔχει ἀναγνωρίσει τόν μή ὁριστικό χαρακτήρα τῆς προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ὁ κανονισμός αὐτός προέβλεψε γιά τρεῖς χῶρες ὑπηρεσίας.

24 Ἄν γίνει δεκτή ἡ ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, θά ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι ἡ καθυστέρηση τοῦ Συμβουλίου κατά τήν προσαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς τοῦ προκαλεῖ βλάβη, ὀφείλει ὄχι μόνο νά ὑποβάλει σειρά ἐνστάσεων πού θά ἀφοροῦν ἐνδεχομένως ἀρκετά ἔτη, ἀλλά, ἐπί πλέον, νά ἀσκήσει ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου σειρά προσφυγῶν, διότι ἄλλως κινδυνεύει ἀπό τήν παρέλευση τῆς προθεσμίας. Ἡ ἄποψη αὐτή δέν εἶναι δυνατό νά γίνει δεκτή. Τά περιστατικά στήν ὑπόθεση 15/73 (Kortner, Slg. 1974, σ. 177), ἐπί τῆς ὁποίας ἡ Ἐπιτροπή στηρίζει τήν ἄποψή της, μέ κανέναν τρόπο δέν προσομοιάζουν πρός τά περιστατικά τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

25 Ὅσον ἀφορᾶ τό περιεχόμενο τῶν διοικητικῶν ἐνστάσεων τῶν προσφευγόντων, βεβαίως, ἡ μέν ἔνσταση τῆς 26ης Μαρτίου 1979 περιορίζεται στό αἴτημα «ἡ Ἐπιτροπή νά ἐκδώσει ἀμελλητί τά ἐπιβαλλόμενα μέτρα, γιά νά ἀντισταθμίσει τίς ἀπώλειες τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν ἐτῶν 1976 καί 1977, οἱ ὁποῖες διαπιστώνονται τακτικά», χωρίς ὅμως νά ἀναφέρει ρητῶς τήν ἀνεπάρκεια τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού εἶχε καθορισθεῖ ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979 μέ τόν κανονισμό 3087/78, ἡ δέ διοικητική ἔνσταση τῆς 5ης Ἀπριλίου 1979 εἶναι διατυπωμένη κατά παρόμοιο τρόπο. Πρέπει ἐν τούτοις νά παρατηρηθεῖ ὅτι οἱ ἀπαντήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, μέ τίς ἀπό 12ης Ἰουλίου καί 26ης Σεπτεμβρίου 1979 ἐγκυκλίους, δέν κάνουν διάκριση μεταξύ τῶν ἐνστάσεων διαφόρων ὑπαλλήλων πού διαμαρτύρονται ταυτοχρόνως γιά τό ἐπίπεδο προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ

ἀναπροσαρμογῆς καί γιά τήν ἡμερομηνία ἀπό τήν ὁποία ἰσχύει ἀναδρομικῶς, ἤ μόνον γιά τήν μία ἤ τήν ἄλλη ἀπό τίς δύο πλευρές τοῦ προβλήματος, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις περιορίζονται πράγματι στήν ἀπόρριψη κάθε ἐνστάσεως.

26 Μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 1ης Ἰουλίου 1976 (Sergy, 58/75, Slg. σ. 1139), τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἔκρινε ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91 τοῦ κανονισμοῦ, ἡ προσφυγή εἶναι παραδεκτή μόνον ἄν ἔχει ἐπιληφθεῖ προηγουμένως ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή καί ἄν ἡ ἔνσταση αὐτή ἔτυχε ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως· ὅτι σκοπός τῆς διατάξεως αὐτῆς εἶναι νά παρέχεται ἡ δυνατότης καί νά διευκολύνεται ἡ φιλική διευθέτηση τῆς διαφορᾶς πού ἀνακύπτει μεταξύ τῶν μονίμων καί λοιπῶν ὑπαλλήλων, ἀφ' ἑνός, καί τῆς διοικήσεως, ἀφ' ἑτέρου, καί ὅτι, γιά τήν ἱκανοποίηση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, πρέπει ἡ διοίκηση νά εἶναι σέ θέση νά γνωρίζει τά παράπονα ἤ τίς ἐπιθυμίες τῶν ἐνδιαφερομένων.

27 Τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε σέ ὅλες τίς ἐνστάσεις ὁμοιόμορφα μέ ἐγκύκλιο ἀποδεικνύει ὅτι ἐγνώριζε τά παράπονα τῶν ὑπαλλήλων, ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾶ τήν ἡμερομηνία ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ 3087/78, ἀλλά καί ὅσον ἀφορᾶ τό ὕψος προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ Ἐπιτροπή ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διοικητική ἔνσταση στερεῖται ἀκριβείας.

28 Πρέπει, ἑπομένως, νά γίνει δεκτό ὅτι οἱ προσφυγές εἶναι παραδεκτές.

Ἐπί τῆς οὐσίας

29 Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα τῶν ἀποδοχῶν τῶν προσφευγόντων γιά τόν μήνα Ἀπρίλιο 1979 καί τήν ὑποτιθεμένη μείωσή τους λόγω τοῦ αὐξημένου κόστους τῶν τηματικῶν μεταφορῶν πού οἱ προσφεύγοντες ἐπραγματοποίησαν πρός ἄλλες χῶρες, ζήτημα πού προέκυψε ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78, οἱ προσφεύγοντες προβάλλουν, πρῶτον, ὁρισμένους ἰσχυρισμούς πού βασίζονται στήν παράβαση οὐσιωδῶν τύπων. Ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ κανονισμός 3085/78 ἐξεδόθη χωρίς τήν προσήκουσα προηγουμένη διαβούλευση μέ τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο καί τό Δικαστήριο, ὅπως προβλέπει τό ἄρθρο 24 τῆς συνθήκης συγχωνεύσεως τῆς 8ης Ἀπριλίου 1965. Ἡ μόνη διαβούλευση πού ἔγινε μέ τά ὄργανα αὐτά ἐβασίσθη σέ πρόταση οὐσιωδῶς διάφορη ἀπό τό κείμενο τῶν κανονισμῶν πού ἐξεδόθησαν ἀπό τό Συμβούλιο. Δέν εἶχε ἐπίσης ζητηθεῖ ἡ γνώμη τῆς ἐπιτροπῆς κανονισμοῦ σχετικά μέ τήν πρόταση αὐτή.

30 Οἱ προσφεύγοντες προβάλλουν ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἡ μεταρρύθμιση τοῦ συστήματος καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν, τό ὁποῖο ἔχει ὑπ' ὄψη του τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ, καί τοῦ συστήματος μεταφορᾶς μέρους τῶν ἀποδοχῶν, τό ὁποῖο ἔχει ὑπ' ὄψη του τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, παραβιάζει τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως. Κατά τούς προσφεύγοντες, ἡ Κοινότης ὀφείλει νά μεριμνᾶ ὥστε ἕνας ὑπάλληλος ὑπηρετῶν στήν Ἰταλία νά μήν ὑφίσταται δυσμενή μεταχείριση σέ σχέση πρός ὑπάλληλο ὑπηρετοῦντα, λόγου χάρη, στήν Καρλσρούη, «ὅταν ἀμφότεροι ἐπιθυμοῦν νά ἱκανοποιήσουν τίς ἴδιες ἀνάγκες» καί, συνεπῶς, νά ὠφελοῦνται τῶν ἰδίων ὑπηρεσιῶν καί στίς δύο αὐτές χῶρες.

31 Μέ τίς προσφυγές ὑποστηρίζεται, τέλος, ὅτι ὁ ὑπό κρίση κανονισμός θίγει τήν διατήρηση τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν προσφευγόντων καί πρέπει, ἑπομένως, νά θεωρηθεῖ ὡς ἀνίσχυρος, καθ' ὅσον ἀντίκειται στήν ἀρχή τοῦ δικαίου περί διατηρήσεως τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων. Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφ' ἑτέρου, ἔχει παραβεῖ τήν ὑποχρέωση ἀρωγῆς πού ὑπέχει ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων καί ὤφειλε νά εἶχε προβλέψει μία μεταβατική χρονική περίοδο, σάν αὐτή πού ἐθεσπίσθη μέ τό ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ 3085/78 ὑπέρ τῶν συνταξιούχων.

32 Πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι τό Δικαστήριο, μέ ἀποφάσεις τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1982 (Buyl, 817/79, Συλλογή, σ. 245· Adam, 828/79, Συλλογή, σ. 269 καί Battaglia, 1253/79, Συλλογή, σ. 297), ἀπέρριψε ἰσχυρισμούς παρόμοιους μέ τούς ἀνωτέρω. Ἀρκεῖ ἡ παραπομπή στίς ἀποφάσεις αὐτές γιά νά διαπιστωθεῖ ὅτι οἱ ἰσχυρισμοί αὐτοί δέν εἶναι βάσιμοι.

33 Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται στούς ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦν στήν Ispra, οἱ προσφεύγοντες ἐπιδιώκουν δύο στόχους. Πρῶτον, σκοποῦν νά ἐπιτύχουν ἀναθεώρηση τοῦ ὕψους τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ὁ ὁποῖος, κατά τήν ἄποψή τους, ἔπρεπε νά ὑπολογισθεῖ βάσει τοῦ κόστους ζωῆς στόν ἀκριβή τόπο ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, στήν ἐπαρχία τοῦ Varese ἐν προκειμένῳ, καί ὄχι αὐτομάτως στήν πρωτεύουσα τῆς ἐν λόγω χώρας. Στήν συγκεκριμένη δέ περίπτωση, οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι κατά τά ἔτη 1976 ἕως 1978 τό κόστος ζωῆς στήν ἐπαρχία τοῦ Varese ἦταν αἰσθητῶς ὑψηλότερο ἀπό ἐκεῖνο τῆς Ρώμης. Δεύτερον, οἱ προσφεύγοντες ζητοῦν ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν Ἰταλία, τόν ὁποῖο ὁ κανονισμός 3087/78 εἶχε καθορίσει στό 146,4, νά ἐφαρμοσθεῖ ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1976.

34 Οἱ προσφεύγοντες προσβάλλουν ἰδίως τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα ἀποδοχῶν τους τοῦ Ἰανουαρίου 1979, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκαθάριση ἔγινε βάσει τοῦ κανο-

νισμοῦ 3087/78, ὁ ὁποῖος, κατ' αὐτούς, παραβιάζει τά ἄρθρα 64 καί 65 τοῦ κανονισμοῦ περί συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, τό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ περί τοῦ καθήκοντος ἀρωγῆς τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τούς ὑπαλλήλους της, καθώς καί τήν ἀρχή τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν διακρίσεων καί τούς κανόνες πού ἐπιβάλλουν τήν τήρηση οὐσιωδῶν τύπων.

35 Οἱ προσφεύγοντες ἀναπτύσσουν κατ' ἀρχάς τό ἐπιχείρημα ὅτι ὁ κανονισμός 3087/78 παραβιάζει τό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ, καθ' ὅσον οἱ ἔρευνες τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Κοινοτήτων γιά τόν προσδιορισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς διενεργήθησαν σέ σχέση πρός τίς συνθῆκες ζωῆς στήν πρωτεύουσα καί ὄχι στόν τόπο ὑπηρεσίας πού εὑρίσκεται στήν ἐπαρχία τοῦ Varese.

36 Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι, κατά τό παρελθόν, τό Συμβούλιο ἑρμήνευσε τό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ὡς τόπος ὑπηρεσίας θεωρεῖται, ὄχι κατ' ἀνάγκη ἡ πρωτεύουσα τῆς χώρας ὑπηρεσίας, ἀλλά, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, ὁ ἀκριβής τόπος ὑπηρεσίας. Ἔτσι, οἱ κανονισμοί 1/67/ΕΚΑΧ, 988/67/ΕΟΚ καί 9/67/Εὐρατόμ τοῦ Συμβουλίου, τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1967, εἶχαν προβλέψει δύο συντελεστές, τόσο γιά τήν Γαλλία (130,5 % γιά τό Παρίσι καί ὁρισμένα διαμερίσματα καί 122,5 % γιά τήν ὑπόλοιπη χώρα), ὅσο καί γιά τήν Ἰταλία (114 % γιά τήν Ispra καί 114,5 % γιά τήν ὑπόλοιπη χώρα). Στήν συνέχεια, τό Συμβούλιο ἀπεφάσισε νά χρησιμοποιεῖ ἕνα μόνο συντελεστή γιά κάθε κράτος μέλος.

37 Τό νέο αὐτό σύστημα, στήν πλειονότητα τῶν περιπτώσεων, συμβάλλει στήν πραγματικότητα στό νά εὐνοοῦνται οἱ ὑπάλληλοι πού δέν διαμένουν στήν πρωτεύουσα, ὅπου τό κόστος ζωῆς εἶναι γενικῶς ὑψηλότερο ἀπό τήν ἐπαρχία. Αὐτό ἀκριβῶς ὅμως δέν συμβαίνει στήν Ἰταλία, ὅπου ἡ ἔρευνα τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, καθώς καί τά στοιχεῖα πού παρεσχέθησαν ἀπό τό Ἰταλικό Ἰνστιτοῦτο Στατιστικῆς, δείχνουν ὅτι τό κόστος ζωῆς στό Varese εἶναι ὑψηλότερο ἀπό τό τῆς Ρώμης.

38 Πράγματι, ἀπό τά ἴδια τά ἀριθμητικά στοιχεῖα πού προσεκομίσθησαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή καί τά ὁποῖα βασίζονται στά ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης πού διενήργησε ἡ Στατιστική Ὑπηρεσία στό Varese τόν Μάιο τοῦ 1976, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη 230 εἴδη δαπανῶν (ἐξαιρουμένων τῶν ἐνοικίων, τῆς θερμάνσεως καί τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο μεταγενεστέρας ἐρεύνης), προκύπτει ὅτι τό κόστος ζωῆς στήν ἐπαρχία αὐτή ἦταν κατά 7,66 % ὑψηλότερο τῆς Ρώμης. Κατόπιν συνυπολογισμοῦ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐρεύνης ἐπί τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐνοικίων στό Varese, ἡ διαφορά ἐμειώθη μέχρι 2,76 %, ποσοστό

πού άντιπροσωπεύει άκόμη αίσθητή διαφορά, ύπό τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ. Ἀπό τήν αἰτιολογία, ἄλλωστε, τῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία ἀπέληξε στόν κανονισμό 3087/78, προκύπτει ὅτι ἡ ἴδια ἡ Ἐπιτροπή εἶχε ἀμφιβολίες περί τῆς ὀρθότητος τῆς ἀποκλειστικῆς ἀναφορᾶς στό κόστος ζωῆς τῆς Ρώμης, διότι ὑπεστήριζε ὅτι «ἡ χρησιμοποίηση ἑνός μοναδικοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἀνά χώρα ὑπηρεσίας, δηλαδή τοῦ συντελεστοῦ τῆς πρωτεύουσας, θέτει τούς ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦν στήν Ispra σέ κάπως ἰδιάζουσα θέση: ἀπό τά διαθέσιμα στατιστικά στοιχεῖα προκύπτει ὅτι τό κόστος ζωῆς στή Ρώμη ἐξελίσσεται ἐραδύτερα ἐκεῖ ἀπό ὅ,τι διεπιστώθη στήν περιοχή τοῦ Varese. Δύναται νά συναχθεῖ ὅτι σήμερα τό ἐπίπεδο τιμῶν στήν Ρώμη εἶναι κατώτερο ἀπό τό τοῦ Varese. Τό φαινόμενο αὐτό εἶναι μᾶλλον σπάνιο στά ἐννέα κράτη μέλη. Συνεπῶς δύναται νά ἀντιμετωπισθεῖ ἡ διενέργεια εἰδικῆς ἐρεύνης στήν Ispra, δεδομένου τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων πού εἶναι συγκεντρωμένοι στόν τόπο αὐτό. Ἡ Ἐπιτροπή ἔκρινε ὅμως προτιμότερο νά μή καινοτομήσει ἐπί τοῦ θέματος καί νά ἀκολουθήσει τήν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τοῦ 1968, ἡ ὁποία ἀναφέρεται ρητῶς στούς δεῖκτες τιμῶν τῆς πρωτεύουσας».

39 Ὑπό τούς ὅρους αὐτούς, γιά τήν τήρηση τοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 64 τοῦ κανονισμοῦ, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο πρέπει νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη οἱ συνθῆκες ζωῆς στούς διαφόρους «τόπους ὑπηρεσίας», ἡ ἔκφραση αὐτή πρέπει νά νοεῖται ὅτι ὑποδηλώνει ὄχι μόνο τίς πρωτεύουσες τῶν κρατῶν μελῶν, ἀλλά τούς ἀκριβεῖς τόπους ὅπου παρέχουν τήν ὑπηρεσία τους ἀρκετά σημαντικός ἀριθμός μονίμων καί μή μονίμων ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων.

40 Ἐπομένως, στίς περιπτώσεις πού τό κόστος ζωῆς σέ συγκεκριμένο τόπο ὑπηρεσίας ὑφίσταται μεγαλύτερες μεταβολές ἀπό ὅσες ἐπέρχονται στήν πρωτεύουσα τοῦ ἐν λόγω κράτους, ἐναπόκειται στά κοινοτικά ὄργανα νά καθορίζουν ἰδιαιτέρους συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς. Κατά συνέπεια, ὁ ἰσχυρισμός τῶν προσφευγόντων περί ὑπολογισμοῦ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς τοῦ μισθοῦ τους, βάσει τοῦ κόστους ζωῆς στήν ἐπαρχία τοῦ Varese, εἶναι βάσιμος.

41 Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα τῆς ἀναδρομικότητος τοῦ κανονισμοῦ 3087/78, οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός ἔπρεπε νά εἶχε ἐφαρμοσθεῖ ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1976, ἐπειδή ἤδη ἀπό τό ἔτος αὐτό εἶχαν ἐπέλθει αἰσθητές μεταβολές στό κόστος ζωῆς.

42 Ἀπό τίς ἐκθέσεις τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς 17ης καί 29ης Ἰουνίου 1976 καί ἀπό τό ὑπόμνημά της τῆς 17ης Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους προκύπτει, πράγματι, ὅτι κατά τό 1976, τόσο στήν Ρώμη ὅσο καί στό Varese σέ μεγαλύτερο βαθμό, ἐπῆλθαν μεταβολές στό κόστος ζωῆς ἀνώτερες κατά 2 % σέ σύγκριση πρός τίς Βρυξέλλες.

43 Ἡ Ἐπιτροπή, ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «σέ περίπτωση αἰσθητῆς μεταβολῆς στό κόστος ζωῆς, τό Συμβούλιο λαμβάνει, ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν κατ' ἀνώτατο ὅριο, μέτρα γιά τήν προσαρμογή τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς καί, κατά περίπτωση, γιά τά ἀναδρομικά τους ἀποτελέσματα», ἑρμηνεύεται ὑπό τήν ἔννοια ὅτι τό Συμβούλιο ἔχει διακριτική εὐχέρεια νά ἀποφασίζει γιά τήν ἀναδρομικότητα ἤ γιά τήν μή ἀναδρομικότητα τῶν μέτρων προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς.

44 Ἡ ἄποψη αὐτή δέν δύναται νά γίνει δεκτή. Ἡ διατύπωση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ἀποκλείει, πράγματι, οἱαδήποτε ἑρμηνεία σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό Συμβούλιο δέν ὑποχρεοῦται νά προσαρμόζει τούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν, ὕστερα ἀπό κάθε αἰσθητή μεταβολή στό κόστος ζωῆς. Σημειωτέον ὅτι τό Δικαστήριο, μέ ἀπόφασή του τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1982 (Ἐπιτροπή κατά Συμβουλίου, 59/81, μή δημοσιευθεῖσα ἀκόμη στή Συλλογή), ἔκρινε ὅτι ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Συμβουλίου ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ συνίσταται στό νά διαπιστώνει κατά πόσο ὑπάρχει ἤ ὄχι αἰσθητή ἄνοδος τοῦ κόστους ζωῆς καί σέ περίπτωση θετικῆς διαπιστώσεως νά πράττει ἀναλόγως. Κάθε ἄλλη ἑρμηνεία ἀντιβαίνει στόν σκοπό τῆς ἐν λόγω διατάξεως, ὁ ὁποῖος ἔγκειται στό νά ἐξασφαλίζεται σέ ὅλους τούς ὑπαλλήλους ἡ ἴδια ἀγοραστική δύναμη, ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετοῦν.

45 Ὁ λόγος αὐτός εἶναι, ἑπομένως, βάσιμος.

46 Κατά συνέπεια, παρέλκει ἡ ἐξέταση τῶν λοιπῶν λόγων τῶν προσφευγόντων, οἱ ὁποῖοι προβάλλονται μόνον ἐπικουρικῶς.

47 Πρέπει, συνεπῶς, νά ἀκυρωθεῖ τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα ἀποδοχῶν τῶν προσφευγόντων γιά τόν μήνα Ἰανουάριο 1979, κατά τό μέτρο πού περιορίζει τήν ἰσχύ τοῦ κανονισμοῦ 3087/78 τοῦ Συμβουλίου, τόσον ὅσον ἀφορᾶ τό ὕψος τῆς προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὅσον καί τήν ἀναδρομική ἰσχύ τῆς προσαρμογῆς αὐτῆς, καί οἱ ἀποφάσεις μέ τίς ὁποῖες ἀπορρίπτονται οἱ σχετικές ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων. Ὁ κανονισμός 3087/78 δέν ἔχει ἐφαρμογή στούς προσφεύγοντες κατά τό μέτρο πού δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό κόστος ζωῆς στό Varese καί περιορίζει τήν ἔναρξη τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς στήν 1η Ἰανουαρίου 1978.

48 Ἐπειδή προβλέπεται ὅτι τά ἁρμόδια θεσμικά ὄργανα θά λάβουν τά ἀναγκαῖα μέτρα, γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τήν παροῦσα ἀπόφαση, ἡ ἐξέταση τοῦ αἰτήματος περί ἀποκαταστάσεως τῆς χρηματικῆς ζημίας τῶν προσφευγόντων ἐπιβάλλεται νά ἀναβληθεῖ γιά ἡμερομηνία πού θά καθορισθεῖ ἀργότερα, ἄν παραστεῖ ἀνάγκη.

49 Ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά γνωστοποιήσει στό Δικαστήριο, πρό τῆς 15ης Ἰουλίου 1983, τά μέτρα πού θά ἔχει λάβει γιά νά ἀποκαταστήσει τήν ζημία τῶν προσφευγόντων· στούς προσφεύγοντες πρέπει νά παρασχεθεῖ ἡ δυνατότης νά ἀπαντήσουν ἐπ' αὐτῶν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τίς προσφυγές κατά τό μέτρο πού βασίζονται στήν ἔλλειψη νομιμότητος τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 τοῦ Συμβουλίου.

2) Ἀκυρώνει τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα ἀποδοχῶν τῶν προσφευγόντων γιά τόν μήνα Ἰανουάριο 1979, κατά τό μέτρο πού τό ἐν λόγω σημείωμα περιορίζει τήν ἰσχύ τοῦ κανονισμοῦ 3087/78 τοῦ Συμβουλίου, τόσον ὅσον ἀφορᾶ τό ὕψος τῆς προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὅσον καί τήν ἀναδρομική ἰσχύ του· ἀκυρώνει ἐπίσης τίς ἀποφάσεις μέ τίς ὁποῖες ἀπορρίπτονται οἱ ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων. Ὁ κανονισμός 3087/78 δέν ἐφαρμόζεται ὡς πρός τούς προσφεύγοντες κατά τό μέτρο πού δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό κόστος ζωῆς στό Varese καί περιορίζει τήν ἔναρξη τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῆς προσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς στήν 1η Ἰανουαρίου 1978.

3) Ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά γνωστοποιήσει στό Δικαστήριο, πρό τῆς 15ης Ἰουλίου 1983, τά μέτρα πού θά ἔχει λάβει γιά νά συμμορφωθεῖ μέ τήν παροῦσα ἀπόφαση.

4) Ἡ ἐξέταση τοῦ αἰτήματος περί ἀποκαταστάσεως τῆς χρηματικῆς ζημίας τῶν προσφευγόντων ἀναβάλλεται γιά ἡμερομηνία πού θά καθορισθεῖ ἀργότερα, ἄν παραστεῖ ἀνάγκη.

5) Ἐπιφυλάσσεται ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 15 Δεκεμβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
κ.ά.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
FRANCESCO CAPOTORTI

(6λ. ὑπόθεση 158/79, σ. 4404)